Dumitru Dumitrescu
Revelațiile tăcerii
editura
EMMA
2015

Dumitru Dumitrescu

REVELAŢIILE TĂCERII

editura
EMMA
2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUMITRESCU, DUMITRU
Revelaţiile tăcerii / Dumitru Dumitrescu. - Orăştie : Editura Emma, 2015
ISBN 978-973-1700-92-2

821.135.1-1

Copyright © Dumitru Dumitrescu
Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a autorului sau menționarea sursei.

Selecţia şi corectura textelor aparţin autorului.

editura EMMA
MEMBRĂ A UNIUNII EDITORILOR DIN ROMÂNIA

e-mail: office@florema.ro;
Tel.: 0354 104 753; Fax: 0354 814 387
http://www.edituraemma.ro

Motto:

„Ecoul curcubeului e ultima simţire sferică a luminii, căreia cerul îi delimitează frontiera şi i se aşază pe umeri.”

CAII ALBI

Triluri vesele şi triste
Răsădesc în mine-apusuri
Când, venirile-mi sunt dusuri
Mă prind gânduri altruiste

Cu tandreţea lor prin plete
Să-mi aline gerul iernii,
Povârnit din valea Cernii
Pân' la casă-n poarta veche;

Caii albi, pur-sânge, gemeni,
Din găleţi cu voluptate
Înghit pe nemestecate
Fulgi de nea şi fân de-asemeni,

Pe mirarea zilei crudă
Toropind uşor grămada
Când, sub streaşină zăpada
Mi-a bătut la uşă... udă!

TĂCERE MALIGNĂ

Nimic nu mă doare mai tare
Ca lama de spadă înfiptă-n viscere
De tine ingrato, malignă tăcere,
Ursuză, scorţoasă, mustind de trădare!
Cât încă doresc să se lupte
Cu trupul livid şi golit înlăuntru,
Moi buze întinse ca untul

Încearcă-n zadar să se-nfrunte.
Declinul mental al relaţiei mele
Cu viaţa prescrisă de asprul destin
Mă cheamă, iubito, să vin la festin,
Festin cu gunoi din pubele;
Gândind inocent că am sufletu-n comă
Semnat-ai pe-ascuns un acord moratoriu
Să fiu internat la spital,- purgatoriu
Cu medici beţivi, în secţii fantomă.
Nimic nu mă doare mai tare
Ca tine, ingrato,... mustind de trădare!

PRINTRE CICLOPI

Aş vrea să mă strecor printre ciclopi
Urieşeşti cât hornul de termite,
Cu guri de-acces spre minţi păienjenite
De prozeliţi sau de bastarzi miopi.
Purtat de val pe mări de plastelină
Sunt fulgul păpădiei în sperjur
Cu glasul ascuţit cât pot să-njur
Treponi frustraţi cântând la ocarină.
Nu văd alt mod prin care să îndrept
Descreierarea genelor fosile-n
Relaţia marmotelor surile,
Ţinută pe ascuns, în vreun fişet;

Insesizabil lupta mea din start
Gândită prost, neştiindu-mă învinsul,
Nădăjduind că poate, eu sunt insul
Ce va fi pus în paradis de cart,

Lucrat mărunt, şiret de câte-un tartor
Mi se deschid dosarele în alb,
Motiv spre a fi prins ca un codalb
În laţul de minciuni al vreunui martor.
Printre ciclopi şi-ngustele lor frunţi
Detaliind că n-am trăit degeaba,
Desfigurat văd morbidă estrada
Că-i închisoare-a mieilor desculţi;

Aceiaşi dinţi şi-aceiaşi ochi în frunte
Văd lupii îmbrăcaţi cu merinos
Veniţi să prezideze maiestuos
Procesele la teanc ce par disjuncte.
Inexplicabil stau pe ziduri plângeri
Reprogramate pentru-a mia oară
Drumuri, tăceri, suspine cât să moară
Dreptatea-ncet, în proceduri-constrângeri.
Caverna din pulmoni se vrea extinsă
La social prin spori tuberculoşi
Cu dictatori mărunţi, primejdioşi
Având un scop perfid, s-o ţină-ascunsă!

Monoculari cu frunţi înmuchiate
Săgetătoare-n regnul intelect,
Prin glasuri paralitice de… rect
Hipnotizează ciute-njunghiate!
Destinul meu e simplu, prigonit
Am remuşcări că-am renunţat la luptă,
Scăpat de eşafod, cu haina ruptă
Ţepe de prun în foc mi-am înroşit
Să pot lovi în hoarda unioptră
Ca Odiseu tăciuni aprinşi să-nfig,
În ochii plasmagonici şi livizi
Ai gheenelor caverne, ce-i adoptă.

Un alt blestem din lumile smintite
Rădăcinat în capetele-nguste,
Inoculând plăceri ca de lăcuste
Școlește pui de draci pe stalagmite;
Fiind ispitiţi cu gustul crud de floare
Și sânge scurs de capră-njunghiată,
Văd apatrizi degeneraţi în ceată
De peste tot că vin, la masacrare.
- Oh, Doamne, dă-mi puterea să îmi apăr
Câmpia, regnul, hrana vieţii mele,
Cerul senin cu vatra lui de stele,
Jarul de prun pe ochi sticloşi, să-l scapăr!

Printre ciclopi şi-ngustele lor frunţi
Detaliind că n-am trăit degeaba,
Desfigurat văd morbidă estrada…
Că-i închisoare-a mieilor, desculţi!

NU-MI APARŢIN

Îmi este greu să m-afişez pe stradă
De ochii lăcomoşi ce mă privesc,
Să fiu bârfit, vreun beteşug să-mi vadă
E ruşinos de,-altfel… şi-i firesc!

Poate-ntr-o zi mă vor lovi în faţă
Escaladându-mi umerii-aplecaţi,
Sunt un produs, nu-mi aparţin, ce viaţă…
Exprim un junghi vândut la renegaţi!

Că-am devenit al urbei dulce pradă
De clevetiri ori dat a fi exemplu,
Cu nasturi prinşi nădragii, stând să-mi cadă
I-am agăţat şi-n cozondraci de fetru

Să strângă-o cruce mare-n cataramă
Pe spate paravan la toate alea,
Mă furişez să nu-ntâlnesc vreo damă
Ori vreo pisică gri, să-mi taie calea!

Premonitatea mea,-i din Karma-Sutra
Căci de deochi mi-am luat pe dos chiloţii,
La târg toţi ageamii îmi spun ultra,
Plătiţi să zbiere-n pieţe: - Hoţul, hoţii!

Îmi este greu să mă-afişez pe stradă,
Să fiu bârfit... vreun beteşug să-mi vadă!

TEASCUL

Voi stropşi în palme timpul
Să-l fac must de pus în cană,
Clipotul de văz să-mi curgă
De pe ochi şi de pe geană.

Teascul greu, rotit de gânduri
Pumnii să mi-i strângă plini,
Cu-a dulceţii zilei boabă
Strânsă-n săptămâni-ciorchini.

Luna să-mi hrănească viţa
Pe butuci de ani o mie,
Altoiţi în coroniţa
Vieţii mele-n deal... la vie.

ZĂBALE

Evenimentele-mi descriu un lanţ cu nesfârşite zale
Revelatorii în sfârşit, când disperat caut scăparea,
Tăria braţului întins de gaica ultimei zăbale
La capătul deziderat triumfă-ostentativ plecarea.

Pe coridoare-ncet se-aud cu paşi mărunţi priviri confuze
Complete pentru judecăţi exhaustiv-controversate,
Trec detinuţi încătuşaţi chemaţi la bară să difuze
Sub jurământ părtaşi fiind, pârâşuri neelucidate.

Un cerc se-nchide vicios spre a răspunde contondent
La lovitura de ciocan în a discerne adevărul,
Pe undeva răbufnă mut, potenţialul insurgent
Al unui ins calificat să-şi pună-n evidenţă flerul.

Atât mi-a mai rămas să am, o doză mare de-ndoială
Asupra stărilor de fapt şi-a logicii elementare,
Prin bunul simţ, când în sistem se merge pe căpătuială,
Aş vrea să resetez din start prostia ultimei zăbale

Atârnătoare pe grumaji la sfinţi dospiţi în parnosie,
Mitroglodiţi dezgustători din cancelarii cu prescură,
Topind ninsorile golgotei, ce lăcrimând fără să ştie,
Aduc, din rai, eroi să jure cu mâna dreaptă pe scriptură.

Ca prin cuvânt să prorostească nescrise, încă, declaraţii
Cu limbi de foc, oficiale, juridizate din căpestre,
Ţinute-ascuns la naftalină, unse cu şpăgi şi aberaţii,
Slujind tertiplului partinic, abreviind pe-aceleaşi texte;

Articole de legi ambigue, spre-a ne prosti pe toţi în faţă
Noi, cei pioşi, săraci cu duhul, manipulaţi de toţi şmenarii,
Primind decizii unanime date de inşi prin ordonanţă
Vom fi model de pedepsire, fără vreun drept la comentarii...

Revelatorii, în sfârşit! Când disperat caut scăparea
La capătul deziderat, triumfă-ostentativ... plecarea!

LA VÂNAT PE BANCHIZE

M-am oprit curios să-mi ascult depărtarea
Mărginită de nori pe un vânt şuierat,
Căutând adăpost sub un munte cât zarea
Propriu-mi gând a trecut peste-oceanu-nghеţat;
Să privească-n nadir dinspre poli aurore
Încântat de miraj şi nirvane austre,
Fulguiri de ozon în eşarfe azore
Îngrădesc lângă mal perimetre lacustre.

Eschimos rătăcit la vânat pe banchize
Fără reni, fără câini, îmbrăcat în pufoaică,
C-un harpon şi-un hanger să n-am alte surprize
Sunt atent şi ascult tânguiri de ursoaică.
Colţi de morsă se văd printre sloiuri de ceară
Am plecat să vânez lupi şi carne de focă,
Peste urme-mi, la pas, trece-o vulpe polară
Spre un stârv îngheţat, ce cu drept şi-l alocă;
Cât mi-e ziua de lungă şi zăpada de plastă
Îmi suspină un pui gângurind ca un prunc,
Alăptat sub gheţari de-o balenă albastră
L-a mea copcă-a venit,... sufocat de adânc
Ca şi mine zorit, strâns de ger să respire
Pe banchize marcând perimetre înguste,
Eschimos la vânat întru-a sa rătăcire
Către poli a ţintit, orizonturi lacustre.

LEGAŢI CU HAM

Copii legaţi cu ham din feşă
Plăpânzi şi cruzi scâncesc umil
Când, din tavane, printr-o breşă
Îngeri la pat sosesc, tip-til.

Să le aprind-o scânteioară
Alin pustiei lor de viaţă,
Ucişi de dor cât să nu-i doară,
Strânsoarea nodului de aţă.

Au fost ursiţi la pribegie,
Dezmoşteniţi de sâni lăptoşi,
Necopţi din turta ursitoarei
S-au însteblat în feţi-frumoşi

Și trag la ham ei, cruci de mir
Sub talpa lumii semidocte,
Pe lacrimi, ochii de copil
Aşteaptă îngeri... să-i adopte;

Fiind rodul neputinţei noastre
Certificat cu-o semnătură,
La poarta dragostei sihastre
Ne-am transformat în stâlpi de ură

Ai lăcomiei din spitale
Sau, prozeliţi cu cap de mort,
Zorind a stinge din petale
Muguri de vieţi aprinse-n tort;

Copii legaţi cu ham din feşă,
Aşteaptă îngeri... printr-o breşă.

VORTEX POLAR

Negurul nopţilor polare prin spiralarea lui celestă
Vremelnic alăptat de gheţuri cu geruri aspre şi furii,
Învârtoşat pe culmea zării din geana armurii terestră
Învârte-a hulelor Americi: – ninsori şi vânturi fumurii.

Curenţi centrifugali ridică vendete aprige, lăcuste,
Un iureş prădător de fiare cu aripi-pale de titan,
Oligofreni paraplegezici conduşi de capete înguste
Învârt elici, frământă spaţiul, deasupra marelui ocean;

Fiindcă-şi închipuie austrul că poate dobândi conturul
De permafrost spre stăpânire ca un imperiu beligent,
Având pretenţii hegemone peste popoare, el fiind furul
Asupritor, să ţină lumea sub un control cât mai atent;

Negurul nopţilor vremelnic se va-nfrupta din noi fruntarii
Care-ntre timp sub osârdia îngustelor cămăşi polare,
Îşi vor creea din obârşie destine-n forţele contrarii
Ca să topească ochiul hulei şi-armura gheţii până-n zare.

Atâta timp cât nesimţirea cu coada brută de secure
Învârte muchii, taie vene, pre sânge-amestecat de neamuri,
– Voi trădători ai seminţiei, poporul meu, nu e pădure...
Priviţi-vă de-acum sfârşitul, cum pică frunzele din ramuri!

Căci nu voi accepta prigoana de osândit pe gerul iernii
Şi nici deasupra permafrostul mormântător de oseminte,
Căldura trupului organic la luminarea din vecernii
Vârtej de ape revărsa-va... ocean aducerii aminte

Vremelnic alăptat de gheţuri topite-n asprele furii
Cu sânge-amestecat de neamuri: – ninsori şi vânturi, fumurii.

RĂVAŞE NECITITE

Sfâşietor de iute-mi trece timpul
Car plumbii tinereţii în spinare,
Neştiind ce preţ per'plic plătesc la timbru
Mi-am pus cenuşă-n cap de resemnare;

C-am degustat dulcegării pe buze
Amare ca tulpina de lăptucă,
Îmi bat la geamuri ielele cu scuze
Răvaşe necitite să-mi aducă

Pe carele demult s-a şters cerneaua
Lăsând aprenta umbrei pământie,
Ce-a-ntrezărit, când vântu-a tras perdeaua
Un adrisant răpus de insomnie.

Inexplicabil plicul cu nelinişti
Nu vrea destinatarul să îşi vadă...
Amprente, răzvrătiri şi urme-inişti
Dau insomnii, pornite către sfadă;

Sfâşietor de iute-mi trece timpul
Petrecărind pedanterii din buze,
N-am remarcat pe plic, dacă-i pus timbrul...
Sărutul-preţ al ielelor, cu scuze.

SOLDURI

Peste-o urbe inocentă trece-un zvon de ieftinire
Negustori sosesc în piaţă, precupeţi la stors de solduri,
Că sunt preţuri de promoţii, că sunt mărfuri din scumpire
Proştii vin şi se îmbulză, lumea-şi face loc cu bolduri.

Mulţi îmi spun că-i sărăcie, statul pe-un amendament
Banul l-a dosit în bancă, mărfurile-s în vitrine,
Fără bani, producătorii sunt împinşi spre faliment
Cozi la forţele de muncă, rafturile-s toate pline!

- Cine-i statul ăsta, frate… care-i rostul, ce reduceri
Când ne costă preţul muncii mult mai mult decât safteaua,
Când parlamentarii-şi neagă legea scrisă prin deziceri
Şi de gât ministri muncii, furibunzi ne-au strâns cureaua?!

Se bat masele de oameni pe capace de closet,
Ras e soldul greu vandabil ieftinit după scumpete,
Ochi flămânzi şi coate goale împing raftul pe parchet
Zdrăngănind găleţi şi cratiţi, aruncate de perete.

Ne-a împins sălbăticia să uităm ce-i omenescul
Şi cu traistele-ncărcate vom da noi la alţii rest,
Care, transformat în pâine, va mai prelungi burlescul
Blestemând de mama crucii, la aluatul de sub ţest;

Ne mai luăm şi la bătaie când ne intră altu-n faţă
Lăcomos să tragă topul, iute până-i prins… ptiu, drace!
O pirandă după rafturi şi-a ascuns sub fusta creaţă
Muiereşti parascovenii… de vândut pe iarmaroace.

Frigul încă-şi pune-amprenta, griji mari după sărbători,
Că nu vin banii de pensii, nu s-a aprobat bugetul,
Gerul strânge, ne zburleşte părul de la subţiori
Zgribuliţi închidem gazul, de asemeni stingem becul

Să fim primii care prindem rând la uşile de mol
Anunţat de ceva vreme precum pomul lăudat,
Că la cinci-şase burghie e rost să-ţi rămân-un pol
Socotind, ne facem suma şi,... de grijă am scăpat!

- Uite, dom'le, ce mai treabă, vezi că nu e nicio criză,
Mergi încet, îţi vine rândul, tot apuci una din opt!
Tragi căruţul, încarci marfa, poate dai de vreo surpriză
La tombola cu bilete: - Pe facturi s-a scris: „Noroc"!

Graba, teama şi prostia, îţi vor goli portofelul
Ce-n nechibzuiala minţii l-ai amanetat pe solduri,
Vei uita, vor trece anii, înşelat vei fi... lefterul
Cel scăpat de sărăcie... cu nădragii rupţi în şolduri!

Amăgiţi de ieftinite, griji mari după sărbători,
Ne-a împins sălbăticia să uităm ce-i omenescul,
- Cine-i statul ăsta, frate? Ne-ntrebăm adeseori
Înjurând cu voce tare: - Crucea, pâinea, jarul... ţestul!

Că sunt preţuri de promoţii, că sunt mărfuri din scumpire
Peste-o urbe inocentă,... trece-un zvon de ieftinire.

SPUNE-MI IUTE

Un inel din flori de tei
Răsucit, să-ţi fac, mândruţă,
La urechi să-ţi pun cercei
Două frunze de sălcuţă;

Şi pe gât un lănţişor
Dintr-un fir de vânt subţire,
Cu miros de crinişor
Din cămaşă să-ţi desfire

Şnurul roşu de arnici
Nod pe ţâtele-amândouă,
Puişori de pitulici…
Sub bundiţa ta cea nouă!

- Spune-mi iute, vrei, nu vrei…
Merg să-ţi culeg flori de tei?

ABEL FIIND

- Ascultă tu, duşmane ipohondru,
Ce te-ai ascuns ca ghiocu-n temenele,
Eu ştiu că mă pândeşti, tâlhar de codru
Să furi din zestrea dată fiinţei mele.
Ca Abel sunt şi-mi vei dori curmarea

Barbarei soarte... ţintă la pietroi,
Călău, tu pus să-mi stingă lumânarea
Vei fi la rându-ţi mort, ca un strigoi!
Să cânt nu pot şi-ascult cum cântă şerpii
Sub patul meu, încolăciţi pe frunze,
De prin păduri mugesc la lună cerbii
La rându-li,-otrăviţi… mugesc s-acuze;
O, gând nebun, ce te-ai ascuns în suflet
Cu limbi de foc pe oase mă-mprejuri,
Amuşinând respirul, simt şi cuget…
Crespusculul târziu pândeşti să-mi furi!
Căci dintr-un ghem încolăcit de şarpe
Îmi este dat în mai să-ascult o rugă,
Cu sâsâieli dezacordate harpe
Sub patul meu se-ntind… şi-o rup la fugă;

Pe locul gol rămas-a numai piatra
De crisolit şerpesc spre-a mea murire,
Gelos la rându-ţi duşmănindu-mi mantra,
Cu ea în cap, tu m-ai lovit, Caine …
Împovărat de crucea morţii mele
Pe sângele ce-a înroşit nisipul,
Un corb din cer trimis-a două stele
Ca în deşert să îmi îngroape chipul.
Şi-n locul gol al pietrei morţii, frate,
Acolo unde-mi petrecui de-o nuntă,
Prestelca sorţii-n voaluri cernelate
M-a amăgit s-o am... nedesfăcută.
Revărsător în zori mi-a fost pustiul
Ca râu de foc pe oaza de nisip,
Un corb din cer mi-a pregătit sicriul
Sub dune îngropat cu propriu-mi chip.
Părintele meu, Soare, mama Geea,
Eva şi-Adam, colocatari în rai

Ademeniţi ei, înşişi... Zeu şi Zeea
Fug îngroziţi de-al şarpelui vătrai;

Ascunşi să pregătească sfânta cină
La care-a poposit numai Cainul,
Abel plecat, ştiind că n-o să vină
S-au sfătuit pe-ascuns, să-mpartă irul;
Şovăitori, gândind că nu e nimeni
Care-n pustiu să spună că m-am dus,
Tânjind la ochi mei curaţi şi tineri
Domnul din cer, El m-a văzut… că nu-s!
Ascultă tu, duşmane ipohondru,
Ţi-ai plănuit încă din rai păcatul,
Tâlhar venit din negura de codru
Leagănul meu să-l schimbi furişi, cu altul
Să zbier nu pot, fragilei mele soarte
I-ai retezat avântul c-un pietroi,
- Abel numiţi, ca mine câţi sunt moarte
De-i plin tot cimitirul de strigoi!?
Să plâng, nu pot… hrănesc doar firul ierbii
Călcat de şerpi încolăciţi pe frunze,
De prin păduri mugesc la lună cerbii
La rându-li,-otrăviţi… mugesc s-acuze;

- Ascultă tu, duşmane ipohondru,
Eu ştiu că mă pândeşti, tâlhar de codru!

FII RESPONSABIL!

Motto:
„Pământ vândut pe trei parale,
... destine-n dezrădăcinare!”

Nu pot să folosesc cuvinte dure
Şi nici nu-ţi cer să te comporţi amabil,
Aşa cum eşti, e treaba ta jupâne…
- Fii responsabil!

Am vrut s-aud altfel de ştiri, o veste,
Tu între timp deszăpezit-ai fumuri,
Din depărtări cădelniţe tempeste
Scânteie-n zbor zăpada de pe drumuri.

Neputincioşi părinţii prinşi în case
De grozăvia albelor troiene,
Vifori din est porniţi în pâcle groase
Îngheaţă-n geamuri mândre flori de stele;

Că nu mai stau în sat, nu-i o minciună
Să pot umbla prin nea, să fac podeţe,
Cât eu am fost, lucram şi la vecină…
Mergeam să-i mătur pârtia spre coteţe;

De-am fost gonit, socot că nu-i o scuză
Puteam să lupt, puteam să fiu eu însumi
Din spate-mpins şi tras cu o ventuză
Nu am găsit alint, decât în plânsu-mi;

Ce a rămas, n-am dreptul eu, să judec…
De ce-am plecat, poate c-aşa-a vrut soarta,
Împrăştiat ca sarea să nu lunec
Sunt condamnat să schimb o zi, cu alta!

x

Nu pot să îţi aduc vreo mulţumire
Atâta timp cât n-ai fost rezonabil,
În locul meu eşti tu acum, jupâne.
Fii gospodar corect… şi responsabil!

VISE PUZDERII

Drumul ales pe care merg
De câţiva ani,
De el mă sperii…
E-o cale-ngustă şerpuind,
Un râu trecând pe lâng-un deal,
Un vad ţintind către liman
Purtând pe umeri suveran,
Vise puzderii.

Fără să vreau sap în prundiş
De multe ori
Calea-mi întoarsă,
Lovind în stânca de granit
Fiorul temerii spetit
De dorul-lac, ocean, pustiu
Izvorul meu n-a cunoscut…
Unde se varsă.

Căci de pe creste fiind plecat
Sărind torent
Praguri rebele,
Şuvoi din munte spre nadir
Cascada-n fire de safir
Când a aflat, era târziu…
Locul ales de martiriu
Zilelor mele.

Pe noua albie ce-o sap
Arunc în vadul mort rămas
Numai mizerii…
Spre ţitirim nebotezat
Cristalul undei de smarald,
Garant al râului curat
Va-mpărtăşi cu mine-n drum,
Vise puzderii.

PINII CATEDRALEI

Întruniţi la catedrală pini înalţi, să facă umbră,
Maiestuoşi prin curateţea minerală de Sângeorz,
Peste sfinţii iobăgimii, ciobanaşi fugiţi din ţundră
Ce găsit-au pacea lumii de martiri turnaţi în bronz,
Carele să se-odihnească sub cupole verzi de ace
Pe un catafalc de piatră… în chimir şi cu cojoace.

Se aud prin crengi cum sună tulnicele de la Plopi
Iar din coajă cum sar aşchii rupte de plumbul de flintă,
Cum se tânguie Ardealul, ard moşiile la grofi
Într-un ceas al slobozirii, ţel al armiei de gintă;
Şi cum roata trage trupul străpungându-l din picior
Către-Ardeal, grăieşte Horea: „- Doamne mor, pentru popor“!

A adus pe unda apei Mureşul, în strai de in
La cetatea mândră-a Devei iobagii românităţii,
Într-un ţarc de conifere cu lăstari frumoşi de pin
Să-i aşeze veşnicia-n… scut, la poalele cetăţii;
Pentru-a lor recunoştinţă către dânşii, bunăoară,
Obştea târgului creştină le-a zidit o catedrală.

Ardeleni frumoşi şi falnici, sănătoşi, mai mare dragul,
Verzi, precum lumina-n ochii credincioşi de învieri,
Spre altar dacă purces-au bucuroşi să treacă pragul
La eroi sub crengi s-aprindă lumânări de sărbători
Ani şi ani, zile de-a rândul, nu aveau de und’ să ştie
Cum scurta-vor minţi înguste, pusta lor vremelnicie…

Hârâie drujbe flamânde, ţipă-n ziduri difuzoare
Lacrima de lemn uscată cade-n ferezar de ceară,
Pe o vreme de februar’… cerul gurie-a ninsoare
Ace verzi şi crengi grămadă, tăiate-s pe loc să moară;
Măsuraţi în steri butucii de cădelniţe sfinţite
Cu bănuţi de-argint vor umple… talere necurăţite!

S-au încins toţi megieşii, unii pentru, alţii contra,
Când, planificat vicleanul terminase-a sa delictă,
Cu fisuri în legi la mediu s-a instituind „omerta”
Intereselor de dogmă, ascunse printr-o edictă…
Ce-i tăiat, tăiat rămâne, ce e mort ca valul piere
Peste trunchiuri retezate bate-un vânt de mângâiere!

Ca un rug de curăţire, foşnet viu, susur de ape
Înlăuntrul unor ziduri din piatră, episcopale,
Cu faţade tencuite-n orozan şi var să crape
Curmeziş, catapeteasma şi picturile murale
Fără suflet… fără verde, pe-un fum negru de tăciune
Aud cum scânceşte arsă lângă-altar, mândra pădure!

- Doamne, cât va fi să treacă, pini la loc să odrăslească
Maiestuoşi prin curateţea minerală de Sângeorz,
Peste sfinţii iobăgimii veniţi să se odihnească
La umbră, pe monumentul de martiri turnaţi în bronz?
Călători trecând să-i vadă sub cupole verzi de ace
Pe un catafalc de piatră… în chimir şi cu cojoace.

CIRCUMFERINŢE

Motto:
„Visul captiv între dorinţe
trasează noi circumferinţe”

Din frumuseţea unui gând
lăsaţi doar sufletul să guste,
Nu aruncaţi perle la struţi
şi nici din coş, orzul pe gâşte!

Filtrează scoica un ocean
atunci când aripa-şi desface,
Sideful perlei de mărgean
să-adune-n trocul carapace

Să nu uităm că din adânc
telurul, ca un domn galant
După-a dezastrelor urgie,
ne-oferă flori de diamant

De-asemenea, sub nori câmpia
c-un tril de păsări maiestuos
Ademenind un vânt zănatec
întoarce spicele de orz

Spre soarele cu raza-i blândă
ce se revarsă peste plaur
La seceriş, ca-ntreaga holdă
să curgă-n boabe mari aur…

Atât de multă frumuseţe-i
captivă într-un somn adânc,
Precum lumina învelită
cu şapte straturi de pământ

Nu adormi tu, treaz fiind
rebel al viselor dorinţe,
O arie-ntinsă-mpăturind…
hotarele-ţi, circumferinţe!

PICUR ÎN ŞIR

Pe diafana vară-am să mă curăţ
Plecat pe lac c-o luntre de mătase
Când atârnat de ancoră c-un juvăţ
Mă trag în apă sălciile pletoase;

Pic, pic, pic, picur în şir
Ca o frunză în delir,
Cu broboane mari de mir…

Suviţe lungi din crengi cu vrăbiuţe
Cad frunze vii în ape siropoase,
Pe-un vânticel ce-adie-n săbiuţe
Şi-n trestii subţirele mlădioase

Pic, pic, pic, picură-n şir
Frunzuliţele-n delir,
Cu broboane mari de mir…

Stropii mărunţi prelinşi din vine-lise
Tremolă lin pe unda-mi picurar,
Sunt încă viu în luntre, pare-mi-se
Că bat lic, lic, la toaca de cristal;

Pic, pic, pic, picur în şir
Ca o frunză în delir,
Cu broboane mari de mir…

ROBUL PORCAR

Păcatul slut, primordial, din fosele lacrimogene
Al primilor vulcani cu lavă-n vapori de nouri sulfuroşi,
A reînviat undeva-n ape pe coşul ultimei dughene
La care-au tras să se îmbete, din întâmplare Feţi-frumoşi;
Căzuţi din cer, luciri anoste ca cioburi sparte dintr-o stea
S-au furişat pe gerul sider împrăştiind praf de sclipiciu,
Din care cu obrăznicie şi, făr' să ştie careva
Năravu-obedient luat-au, să-l aibă-n dar de dat, ca viciu;

Căci în sfinţenia marină găsit-au loc să se-nmulţească
Spre-a stăpâni întreg adâncul, apoi, croiţi să pasc-uscatul
Ştiind că bulbi de floare crudă au început să odrăslească
C-un rât pe sub pământ să umble şi-au alungit în grabă capul;
De-a lungul şi de-a lat bătut-au hârtoape, mlaştini şi băltoace
Descălecat-au peste neamuri hrănite din aceeaşi troacă,
Încât să grohăie pe dealuri hrăniţi cu ciorbă de potroace
În turme mari, vuind pădurea... au stăruit să o petreacă.

Privind din cer cu groază steaua, mârşava armie porcină
Incestă-n regn, cuceritoare spre-a se-nmulţi la minaret,
Ultimul rob care să-i spele păcatul-vici' şi-ntreaga-i vină
Un înger a trimis la dânşii… frumos la chip ca un poet!
Curat şi bun, sfetnic la toate, nu crai… ci doar învăţător
Cu râvna mare şi cu ştiinţă, să strângă la un loc prostimea,
Vierii-auzind că-i rost de şcoală s-au năpustit grohăitor
Şi-nverşunat să rupă gardul, la ţarcul un' s-a strâns porcimea!

Fiindcă l-au luat pe filosoful de mâneci prin nămolul acru
Apoi, vreo şase-şapte zile ţinut la beci, fără mâncare,
L-au pus forţat să spele troaca, mizeria cu un şperaclu
Trezit în zorii dimineţii să facă sluj… la fiecare.
Frumosu-i chip venit din stele, bălăcărit de porci, în fine

Transfigurat, adus la stadiul de rob, îngrijitor, porcar,
A căpătat mirosul rânced al împuţitelor suine
Ba chiar năravul lor să-şi frece şira spinării de un par…

A prins şi gustul băuturii, iar de tutun expectorează
Scoţând pe nări ca un furnal reziduri arse de mahorcă,
Slăbit şi fără de putere… revigorat dintr-un pahar
În crăpătul din miezul zilei pe trei cărări a-ncins o polcă!
De-a rupt patru opinci de piele să învârtească o scrofiţă
Cu ţâţe mari şi lunecoasă, muză porcină de-un poem,
Din când în cand filosofarul cu ochii scurşi la mândrofiţă
Îi povestea precum că-n steauă, avea postura de boem.

Sau, înţelept cugetător, arbitru-n dreapta curăţire
Degeaba-şi transmitea mesajul din colţul meselor la joc
Când împărţea cu râvnă cartea, înşelător prin gesturi fine
Vroia câştigul lesne, iute… şi banii strânşi de peste tot.
Ocupat fiind cu-alte deprinderi târziu şi-a dat seama, şcolitul
Că a uitat să se mai spele, să se privească în oglindă,
Să-şi vadă noua-nfăţişare, cum i-a crescut la gură râtul
Bun de scurmat frunza pădurii, după lăptucă, jir şi ghindă.

A adunat pe lânga dânsul câţiva vieruşi de-aceeaşi teapă
Să îi înveţe despre steauă şi noua ei filosofie,
Că nu e bun ce-a fost ‘nainte şi e nevoie să se-nceapă
Printr-un botez să fac-apostoli, stavrofi întru hirotonie!
Aşa a strâns multă prostime, pe rubedenii ca o cloacă
Mai mult sau mai puţin spălată, material de dus la urne,
Spre a alege în campanii din patru-n patru ani, odată
Indiferent ce spune votul, câştigători pe liste-anume

De dregători unde să-şi pună aceiaşi indivizi rapace
La ministere întocmite pe ceas de seară-n clar-obscur,
Şcoliţi în cocina-latrină însă,-mbrăcaţi la patru ace

Şi parfumaţi încât să-mpută, toţi electorii dimprejur!
Of, vai, câtă bălăcăreală de cloacă-n lutul negrei mlaştini
Şi cum guiţăie de foame purcei la ţâţe fără mame,
Crescuţi în creşele cu doici, uitat-au neamul lor de baştini
Siliţi din troc să îşi hrănească… genomul firii ancestrale!

Picaţi din cer, luciri anoste ca cioburi sparte dintr-o stea
S-au furişat pe gerul sider împrăştiind praf de sclipiciu,
Din care cu obrăznicie şi, făr'să ştie careva
Năravu-obedient luat-au, să-l aibă-n dar de dat ca viciu;
Păcatul slut, primordial, din fosele lacrimogene
Al primilor vulcani cu lavă-n vapori de nouri sulfuroşi,
A reînviat undeva-n ape, pe coşul ultimei dughene
Unde au tras să se îmbete, din întâmplare Feţi-frumoşi

Care-aşteptând să le trimită din ceruri steaua alt poet
Pentru-a-le despuţi hasnaua… s-au strămutat la minaret!

CU LUNA-N PAT

- Acoperă-mă, lună, că mi-e frig
Şi-mbrăţişează-mă, afară-i încă noapte,
Hlamidă vino-mi trasă dintr-un vig,
Să-ţi beau surâsul galeş, ca pe lapte!

Nu mai vorbi, strevăd că eşti frumoasă
Cu păru-n bucle galben şi molcav,
Aşa te vreau când noaptea storu-şi trasă
La pat să-ţi fiu de sluj, precum un sclav!

Ademenit de geamul translucid
După perdea ascunsă lună nouă,
Când să adorm în braţe mi-ai venit
Sub plapomă, bujorul meu de rouă

Cu şoapte dulci din gura-ţi tremuroasă
Îmbărbătând zvâcnirea-mi de pulsar,
Cămaşa bej de noapte, mătăsoasă
Ţi-ai pus-o-ncet, pe-al patului spătar.

- Acoperă-mă, lună, că mi-e frig,
Nu mai vorbi, strevăd că eşti frumoasă,
Ademenit la geamul translucid
Sorb şoapte dulci din gura-ţi, tremuroasă…

DRAGĂ GIOCONDĂ

Plouă pe-ntuneric, draga mea mireasă,
Norii albi de nuntă, stropi mărgăritare,
Genele din pleoapa-ţi dulce, siropoasă
Curg pe colţul gurii, lacrimi caviare.

Cum îşi paşte calul iarba dintre iesle
Vreau să pasc pe câmpul ce mi se arondă,
Foşnesc lin şi-ncetu’ prin fâneţi celeste
Buzele-mi la sânu-ţi, dragă Giocondă....

Tu mă ningi cu şoapte, fulgi de vatelină
Noaptea parcă-şi cerne peste mine luna
Ca să fim alături sub mantaua-ţi fină
Două umbre lucii, contopite-n una.

Căzut la-nvoială plânsul c-un surâs
De pe colţul gurii-ţi... pasc dulcele plâns.

DISPENSA DE PROCUR'…

Termenele stabilite pentru judecăţi în lipsă
Înfiripă interese priceput'-a fi oculte,
Prelungirea judecăţii circumspect de nedecisă
Face ca din start să pară o dispensie
… coruptă.

Se acceptă derizoriul, strâmbătatea, compromisul
Se interpretează slova, scrisă parcă dup-un moft,
Pricolici aduşi cu japca jură strâmb şi dau înscrisuri
Limba la cântar sughiţă, înecată într-un
… oft.

Cocostârci şi coţofene în mantale gulerate
Glăsuiesc la diatribe pledoarii predicatur,
Se străpung din vârful limbii teorii încrucişate
Legată-i la ochi dreptatea, c-o eşarfă de
… procur'.

Nu-ţi convine rezoluta? Ai răbdare, mai sunt şanse
Că-ţi permite procedura, fondul ţine de-al său curs
Pe-alt complet şi-n altă parte poţi să-ţi cauţi
Dispensarea… de procur' printr-un
... recurs!

VIERMII PĂMÂNTULUI

- Buf, buf! Poc, poc! Aşchii de fontă sar,
Bucăţi se rup, privesc fricos, ascult şi tac;
Un unchi de-al meu cu-încă doi inşi
Pe-un utilaj de la bunicul, lovesc cu sârg
Să-l pună-n car grăbind lucrarea
Considerând că-i oportun de-un chilipir la fiare vechi
Au evaluat la kilogram şi calculând cu ochii-nchişi,
Le-ar reveni câte doi poli din împărţeala pe furiş
Făcând moloz, secerătoarea…

Aşa a fost după război, cu-alte pricini
Şi-apucături, venind pe rând prizonieri
Uitaţi de timp şi duşi forţat într-alt exil de bărăgane,
Bordeie-n noapte fără fum, rupţi de pământ
Şi de ciulini, crescuţi sub ceru-albastru-brun
Au înţeles că doar aşa, se-mpart averile umane;
Că nu mai pot trăi rebel când, toată lumea e la fel
Iar individul, nu-i nimic, un vierme sub pământ
Şi el, spre-a prelucra ţărna din carne.

De altfel, inşi din primării, proletcultişti
Îndoctrinaţi au început să schimbe natul! Cu un compas
În grupuri mari au retrasat conglomeratul,
Bunul consum adjudecat, proprietarii în derivă
Cu sula-n coastă şi-au semnat
Sentinţa treceri-n alt rang, egalitari de perspectivă
Ca viermişori calificaţi, agricultori mecanizaţi
Prin noua lege directivă, ne-având nimic de-obiectat
Ori de ales sau... împotrivă…

Mai nou, cu ajutor străin la toţi s-a dat
Număr şi cifru. Eşti doar un punct de accesat,
Un bun servant, o plastelină, un accesoriu derivat
Oricând de pus în naftalină şi folosit
Ca rest de dat, la împărţeli continentale…
Bază de date-n viitor, pe-un front străin
Punct de reper, erou adus cu osanale
Oficiat pe eşicher, la eşafod criptat sever
În noua bancă, de organe….

Nu-i mult de-atunci… unii-au pierit
Precum arunci la tomberon, ca un blestem
Floarea din glastră. Bunica le-o spunea răstit:
- Ce faceţi mă, iar măsuraţi pământul meu,
Că el de unde-i, n-a plecat… poate-a crescut
În catastif, ori, în hârtii la dumneavoastră!
- Va creşte când m-oi face eu, ţărână-n câmp
Din bruma iernii! Plecaţi de-aici, să nu vă prind
Că-mi măsuraţi şi-n cimitir locul de veci…
Mânca-v-ar viermii!

SURATE

Auzi ce-ţi spun să faci când te măriţi,
Mi-au trebuit ani mulţi să înţeleg
Înamorată fiind de foşti iubiţi,
Mai bun e soţul prost, urât şi bleg…

N-ai remuşcări şi tot ce spui e bine,
Stăpână-i eşti din zori până la cină,
Poţi invoca motiv că eşti cu mine
Când vei dori să îţi ascunzi... vreo vină!

- Auzi ce-ţi spun să faci când te măriţi,
Nu-ţi lua bărbat frumos, bogat, cu carte,
Vei suspina tânjind după iubiţi
Şi vei slăbi… căci, trec în altă parte!

Mişcată de-a suratei suferinţi
O mângâie… şi îi dădu dreptate.

PRIGOANA FĂRĂ VESTE

Batjocorit mă simt cât pot şi peste
Înghit în sec prescura mea amară,
Mă trec fiori, prigoana fără veste
Mi-a tras trăsura dricului la scară…
Înec un geamăt surd în măruntaie:
- Să nu-ncercaţi să mă-mboldiţi c-un deget,
Că nu mai pot să rabd, mă înconvoaie

Compasiuni hlizite, fără preget!
Sunt un pion fățiș să duc războiul
Pe-ngreţoşarea maţelor corupte,
C-un burdihan întins de corzi, cimpoiul
Recită fals din Constitut' şi, pute…!
Tot mai adânc cutreieră, mă ară
Coşmarul prins de dric în trei caiele,
De-aceeaşi cucuvea vizionară
Cobind o cruce-n curtea casei mele;
Presimt că voi avea o mină proastă
Plecat pe curcubeul tras de nori,
Deşi e prea devreme, simt sub coastă
Culcuş că-ţi faci durere… să nu dori!
Batjocorit mă simt, cât pot şi peste,
Mă trec fiori, prigoana-i fără veste!

3617/ 97/ … 13

Documente-n foi veline
Zimţi să curme suferinţe,
Sforării şi manechine
Măsluiesc în plen şedinţe
… şi destine.

Nu poţi şti cât e de grav,
Sabotor cu mâna lungă
Cert este că-i un hulpav
Statul prins cu mâţa-n punga
… de postav.

Pe o tocmă convenită
La concurs, mi-au închis uşa
Intrigaţi de reuşită
Fiindcă, nu eram păpuşa
… potrivită!

- Ce contract, ce semnătură,
Manifest şi persiflare,
Încleştări de anvergură
Legea-i text spre anulare
… cu-o procură.

Timpul trece parcă-i uns,
Câţiva ani de represalii
Sunt un chin prin viaţă scurs,
Căci de aţe trag sforarii
… la recurs.

UN LEU FAIMOS

Un leu faimos, de câtva timp
Ascuns prin conturi şi-n unghere
Nu mai dă legi, tace chitic
Pe-un tron din paie şi nuiele.

De două mii de ani prigoana
Pe zbranţul pingelit la stemă
L-a obligat să-mbrace coama
În snopi de grâu, ca diademă.

Căci prin pădurea seculară
Desţelenind holdele-n plaur
Şi pe sminteala lui avară
Ducând la târg boabe de aur

S-a convertit într-o hârtie
Cupon de sume neştiute,
Destin jucat la loterie
În ţarcul licvelor corupte

Victimă sigură la eur,
Ştirbită fiindu-i măreţia,
Încât şi-a luat în spate eul
Bolnav, să moară-n… România!

Ascuns în conturi si-n unghere,
Pe-un tron din paie şi nuiele.

SOARE DE BRONZ

Îngăduie-mi, lumină, să te simt
Orbecăind năuc pe stânci de talc,
Urma de foc ce-o trec, ea umbră-mi fiind
Lăsată-n drum să-ţi gust, sărutul cald.
Soare de bronz, metalic şi candriu
Pe pielea mea cea galben-arămie,
În valuri sar, c-un ropot purpuriu
De stropi mărunţi prin spuma străvezie.

Miezul de jar cu globul lui de foc
Lumină-n neant traiecte ancestrale,
Din când în când năluci pornesc un joc
Rotite fiind, de tractul forţei sale
Înrâurind elipticul stelar
Conglomerat de bronz ca să străluce,
Aşa cum verşi lăptuca din şiştar
Şi sar din troc cascadele năuce
Îngăduie-mi lumină să te-ating…
Frumoasă, blândă, gingaşă şi moale,
Cu ochii-nchişi în braţe să te prind,
Spre-a ne iubi cât pot privi în zare!
Orbecăind năuc pe stânci de talc,
Lăsate-n drum să-ţi gust sărutul cald.

EVIT

Prieten mi-e trotuarul pe searbăda stradă
Mozaic de cuburi din piatră cioplită,
Lângă gard vecinii-s pregătiţi de sfadă
Pentru o pricină doar,
Închipuită.

Strâng în pumni răbdarea ca într-o carafă
Cu braţele-mi cuplu încordat din cot,
Părul de pe ceafă prins cu o agrafă
Îmi permite luxul să-i evit,
Cât pot!

Invidie, mofturi, clinci de răutate
Numai că nu ţipă sclifosit pe nări,
Sprijinit de gardul din scânduri uscate
La a lor privire îmi ies din
Răbdări!

Nu voi şti de alfel nici care e rostul
Ori motivul hâtru-al cruntei duşmănii,
Şi nici starea aspră prin care tot prostul
Îmi împuie capul cu
Gogomănii.

Prieten mi-e trotuarul din searbăda stradă
Ca o rudă veche-n mine suferind,
Înăbuş obsesii strânse-ntr-o proboadă
Când, stresat de gânduri… mă trezesc
Vorbind.

UNDE CAZI

Colindă pe creste de munţi cu strâmtori
De vrei ca urcarea în nori să se ştie,
Trimite-mi din cer un cor de viori
Şi picură-mi grauri ca grindina-n vie.

Atins de un înger cu aripa frântă
Respiră, iubite, prin pânza de nori,
Să-ţi fie căderea uşoară şi blândă
Învârte-te-n cercuri, de câteva ori.

Cum nu îţi doreşti ca oful să-mi treacă
Gândind că sunt lacul în care te scalzi,
Prefămă-n extaz de plăcere sau apă...
Trimite-mi un semn spre-a şti unde cazi.

Prijon de buret ca o spumă de spori
O undă să-ţi fiu, uşoară pe val
O pânză subţire sub tine de dori,
Intrând în elastul curat de cleştar.

Din ‘nalturi căzut, mă simt pregătită
Fâneaţă, păşune, verdeaţă sau grâu…
O plastă-ţi voi face din lână topită
Spre-a nu te zdrobi, orice am să-ţi fiu!

Gândind că-s un loc fericit de impact
Colină, din ochiul a două suspine,
De n-ai să mă vezi, în saltea mă prefac:
- Prefă-te…tu, spune-mi şi cazi peste mine!

Atins de un înger cu aripa frântă
Să-ţi fie căderea uşoară şi blândă.

RĂMĂŞAGUL

(consăteanului Ionel Pană)

Ruşinat mă simt de fapta unui rămăşag
Câştigat la băutură pentru trei parale,
Eu la crâşmă cu Ionică, client înverşunat
Am băut o sticlă plină, dintr-o răsuflare…

Şi-am lovit buimac o piatră ori, a fost vreun geam
Când să traversez şoseaua iute de picior,
Şchiopătând încet să-năbuş junghiul cel simţeam
Pâ'n la os zvâcnea durerea, de-mi venea să mor!

A trecut o săptămână de la întâmplare,
Încă mai pulsa poticna, când şi când, odată,
Am avut noroc că luasem ghetele-n picioare
Gheata dreaptă are zbranţul şi pielea tăiată.

Că-i năravˈ, dracu' mai ştie, ne iscă cu cornul
Şi la cârciumă ne-adună de pe câmp cu ceaţa,
Mergi să-asculţi la tărăşenii, bei şi tu, ca omul…
-Vai de capul tău bărbate… îmi tot spune soaţa!

Plec de-acasă, văd ce-oi face unde-am să mă duc
A bătut ceasul din urmă, nu-ţi voi fi părtaşă,
Dacă nu îţi schimbi năravul, te las singur cuc
Vinul să-ţi fie duhovnic… şi ţuica nănaşă!

Râd pe-ascuns vecini şi prieteni, cunoscuţi mireni
Veseliţi de-a mea ispravă ce încă-i instigă,
Doritori să mă-onoreze ca buni cetăţeni,
- Te cinstim, frate Dumitre, ţi-am adus o sticlă

Rămăşag la băutură pentru trei parale,
Câştigat c-o vei da gata… dintr-o răsuflare!

PARACLISUL ÎNDOIELII

Între noi nu mai e loc, ceva ne desparte
Ca tăcerea din pustiul aducerii-aminte,
Se-ntrupează un hotar de tristeţi, ce vast e...
Martori îmi sunt umbre reci, searbede cuvinte.
Paşte somnul unui vis pe nemărginire
Şoaptele ce-am semănat, miezuri de seminţe
Necuvintele-mi hotar... dor, doruţ, dorire
Amuţesc sub brazde-n lut rugile credinţe.
Şi se face ca un gol, între noi prăpaste
Crescătoare ne-ncetat făr'să-i ştim adâncul,
Nici de unde au pornit furiile aste
Trupu-n două feliind... la hotar, potâncul.

Ne-am trezit că n-avem loc să ne dăm bineţe
Şi că haina ce-o-mbrăcăm este-nstrăinată,
În neant ne oglindim palidele feţe
Vorba dulce ce-o şopteam, pare-a fi uitată…
Din a frazelor cuvinte fin meşteşugite
N-au rămas decât puzderii de tăceri amare,
Pe cascada curcubee-a umbrelor cernite
Am pătruns în hău să-mi aflu, şoapta-căutare.
Paraclisul îndoielii ce din neant confirmă
Ipoteza depărtării către vast festinul,
Întrupând cuvântul cărnii, umbra fără urmă
Ne-a pecetluit din pântec până şi destinul.

Ca două efemeride într-un bulb de viaţă
Trup comun de-ngemănare, un cauc, un graal,
Purtătorul seminţiei holdei cu verdeaţă
A fost pus la plug să tragă, brazde pe hotar.

Feliat va fi pământul până de priveghi
Când din el mugurul vieţii hotărât să iasă,
Separate vor fi iarăşi tristele perechi
Aşteptând secerătorii pentru-o nouă coasă;
Însemnând în calendare zilele din an
Sărbători de rugăciune întru cele sfinte,
Ne-a cuprins din nou prăpasta, furii paravan
Slobozesc să pască liber... boabele-cuvinte.

Fraze de tăceri vor creşte-n trupuri-necuvânt
Spre a scoate la lumină umbre fără urmă,
Cântecul gurilor mute pe-aripi fără vânt
Va strânge amorezaţii să fie-mpreună
Într-un ropot de plăcere prăfuit ca ceaţa
De la roua dimineţii fructelor de vară,
Bat silabele de plumb vieţii interfaţa
Carnea din pământ va creşte-n litere de ceară.
Obligaţi vor fi poeţii să le pună-n strofe
Galbene precum corola soarelui plugar,
Aurul topit al fiinţei să stârnească pofte
Trupurilor despărţite-n... brazde la hotar.

Poduri peste hău zidi-va dorul din adânc
Ca răspuns al strălucirii dragostei-speranţe,
Dintr-un soare de morfeme razele-cuvânt
Vor împreuna-n duete, mute discrepanţe.
La festinul îndoielii procreind silabe
Nesilabisite încă-n corpuri de cuvinte,
Vocalize şi consoane vor vibra firave
Într-un paraclis al rugii, zidărit în minte;
Spre-a afla cât e adâncul, cât de larg e podul,
Două guri dacă putea-vor rupe din hotar,
Dezlegate-n glas să cânte hăului prohodul
Şi-n adânc să întocmească vorbelor altar.

Paşte somnul unui vis pe nemărginire
Şoaptele ce-am semănat, miezuri de seminţe,
Necuvintele-mi hotar... dor, doruţ, dorire
Amuţesc sub brazde-n lut, rugile-credinţe.

TÂRGUL DE GÂNDURI

Frunză verde ruptă-n pârg
mi-am dus gândurile-n târg,
Să le vând, vise-pestriţe,
ca pe-un stol de vrăbiuţe
Strânse-n saci de rafie
să nu scape-o vrabie…

Lumea-i multă, târgu-i plin,
într-un colţ voi sta puţin
S-aflu preţul, cum se vând
şi câţi bani să cer pe-un gând…
Un client venit în grabă-mi
zice: - Vino la tarabă!

Nu voi fi eu precupeţul
care să îţi strice preţul
Viselor la porţie,
dacă-s în promoţie;
Primul cer şi-o spun cu frică:
- dă-mi şi mie-o păsărică!

Îl ascult, nu-mi vine-a crede
să mi-o spună-n faţă, verde
Că, ce vând sunt păsărele
toate gândurile mele
Din a minţii neodihnă,
strânsă-n zilele de tihnă!

Dau să plec el, pus pe şoade:
- unde-ţi zboară mintea, bade?
Dacă tot vrei să le vinzi
pe un ban care-l pretinzi
Uite frate, cum stă treaba:
- la târg, preţu-i pe degeaba!

Fiindcă poţi să ne încaieri
şi, nu-s megieşii fraieri
Să le pui pe tipsirie
spuma de la berărie;
- Cum să vinzi un gând, un vis...
târgul, nu e paraclis!

ZĂPEZILE DE PAŞTE

De la Crăciun, încărunţit de brumă
Şi-nsetoşat pe gerul vremii aspre,
Izvorul iernii-ascuns în stei de humă
A stors rărunchii dealului sub coaste

Încât să sece pânza cea freată
De prin fântâni cu apă fără undă,
Nisipul fin din piatra nestemată
Străluce viu privirii s-o pătrundă;
De patru luni fiordurile vremii
Pe uscăciune l-au lăsat să zacă
Şi la Florii să-i cânte în vecernii
Zăpezile c-un iz de promoroacă;
Parcă aud sau, poate-mi se năzare
Cum mugurii pe creanga de cais
Vor înflori sub raza stelei sale
Ca regviem al mielului ucis
De Paştele ce s-a-mbrăcat în brumă…
Izvor-ascuns al iernii-n stei de humă.

TONURI LA OCTAVĂ

Frumuseţea vieţii-n ochi de lăcrămioară
Deschizând o pleopă cu-o lumină caldă,
Spre-a-mi face trezirea cântec de vioară
Dulcea armonie-ţi licură din coardă;

Tu, privind la mine sincer mă frământă
Cum să-mi caut tonu-n care să-ţi destăinui
Gândul bun de altfel, angajat la pândă
Ce-mi confirmă faptul pe care îl bănui

Că mustrare-amară-a dulcei necuvinţe
E dezmăţ pe buze, vers pe vena cavă,
Inima pulsândă lângă corzi mă-mpinse
Să te ciup iubire-n… tonuri la octavă;

HRANĂ VIE

Slobozi-se-vor din ceruri
Într-o zi feerică,
Pentru sfânta Înviere,
Stelele-n biserică;

Un miraj de scânteioare
Din altar să strălucească
Şi cu raza lor să-mpartă
Mană, cozonac şi pască;

Hrană vie suferinţei
De pe cruci unde Hristoşii,
Un prohod la cer cânta-vor
Pentr-un coş… de ouă roşii.

CRĂPĂTURI

Trăiesc resentimente ce despart
Amanţi târzii răpuşi de-nstrăinare
Înşiruiţi pe străzi care străbat,
Drumuri pustii şi-n dezrădăcinare.

Din loc în loc ciulini prin crăpături
Răsar răzleţi, presemne-i cu putinţă
Strada-i de rupt pingele-n stacaturi
Bătute fiind cu-a vieţii stăruinţă

Ce-a găsit vad pe cantul de griblură
Făcut ‘nadins ca apa să n-ajungă
La un obraz cu spuma-n barba sură
Şi-ntinsă lung cu lama într-o dungă;

Căci au crescut ciulinii în gropiţe
Aflate-n drum pe-al dragostei făgaş,
Adăpostind scaieţi şi flori pestriţe
De bitumul cu iz de făgăraş;

Aud bocanci, trop-trop! Câte-un recrut
Neinstruit să-şi capete cadenţa
Îşi ia drept ţintă smocul liliput
Şi-l rade… să nu-şi piardă aderenţa

Pe-asfaltul negru, ars de toropeală
Încins încât să nu se mai destrame,
Fiindcă-adunat cu pumni-n grunji de smoală
Îl vom căra în saci şi-n geamantane

Înşiruiţi pe străzi care străbat…
Aceleaşi crăpături, ce ne despart.

‘ERDE

Picioruş crescut în iarba
De pe dealul plin cu flori,
Mă desculţi prin fân degeaba…
‘erde-n vânt şi verde-n nori;

Roua verde mă strevede
Sângerie-n trup stropşit
Cu-ochişori, mărgele negre
De venin nepitrocit;

Pleticindu-mă pe drumuri
Şi-alăptat cu mir de ţâţă,
Caut umbra de alunuri
Prin lăptuci de ‘erde viţă

Mura-n pârgă, acrişoară
Numai bună pentru must,
Picioruş de căprioară
‘erde-n vin şi, verde-n gust.

IRIŞI DE CENUŞĂ

Priviri ascunse îmi străpung
vecinătăţi iscoditoare
Simt că mă ard… raze de jar
ca-ntr-un cuptor cu microunde,
Am insomnii, trudesc nocturn
mi-aprind în minte felinare
Zorii îmi spun că-s somnambul,
pleopele-mi bat iluminânde;

Măsor contururi împrejur
aceleaşi forme vii de cretă
Înfăţişări sau, năzăriri,
fantasme sub un clop de sticlă,
Stau ziua de planton la uşi
cu ochiul ţiplă pe vizetă,
De dincolo strevăd iviri
cât pot să prind în lupa mică.

E-atâta linişte-ntre noi
distanţele sunt simple mofturi
Pe ochiul uşii ne parvin
sticliri cu iz, în forme pure,
Lumi paralele războiesc
adiacent pe-unele locuri,
Unde vârtejuri de lumini
pătrund în camere obscure.

Obscuritatea m-a convins
să mă prelingă-n tors de raze
Pe drum să fiu cernut mărunt,
pudră de timp, eveniment,
Bucla de viaţă-n cromozoni
face tranzacţii între oaze
Teleportându-mă c-un dric
pe-un sens de altfel, recurent.

În ochi, vizetele-portaluri
deschid imagini holocaste
Dacă doreşti să uiţi le-ntuneci
încrucişând gene cu pleoape,

Lăuntrul meu emite-n sine
plasmodieri iconoclaste
Primind exhaustiv răspunsul…
oazei-gemen, apropiate.

Înfăşurate-n slava vrajbei
ard depărtările-ntre noi
Pe contrasens unde portalul
e aparat de-o simplă uşă,
Zid-paravan cu o vizetă
glisoar al lumilor de-apoi,
Clepsidră-n ochiul buclei-timp
cu irişi negri… de cenuşă.

FRUCTE DE CIREŞ

Pe sub păru-n bucle, rumene cristale
Câte două gingaş ţi-ai prins de urechi,
Fructe-n pârgă, roze, în a lor culoare
Cu codiţa-ntreagă, cerceluşi-perechi;

Dulci precum zaharul stropului de miere
Picurat din floarea albă de cireş,
Dacă-accepţi, iubito, şi-ţi face plăcere,
Vreau să-mi fii câmpie… eu al tău plăieş

Să îţi sărut lacom buzele-ţi leneşe
Coapte în văpaia soarelui de mai,
Ca apoi cu gura s-ajung la cireşe
Să gust cerceluşii… promişi că mi-i dai!

ZÂMBIND A PLOAIE

Motto:

„Aripi de fluturi
Ne plouă cu stropi,
Ne plouă cu lacrimi
Pe ochii miopi.”

Aştept demult să mă topesc în ape
Pe secetele lumii uneori,
Uscatele-mi izvoare de sub pleope
Mărunt le cerne gândul în urdori;
Demult n-am mai putut zâmbi a ploaie
Deasupra peste nouri străvezii,
C-am îmbrăcat oceanele în straie
Şi asfinţitu-n voaluri purpurii;
Văd că-n adânc a izbucnit potopul
Să-ndeplinească rugile-mi lacustre,
Neobrăzat, cu-obidă nenorocul
Din obârşii s-a-ntors ca să mă mustre;
E mai, sirenele înoată spre zăgazuri,
Iubitele-s cu aripi de amfibii,
Pe cât sunt de frumoase nu fac nazuri
Şi vin la ţărm să ne iubim pe stridii;

Aştept demult să mă prefac în boare,
O pâclă albă pân' s-or dumiri
Că de sub pleoape iscodind izvoare
La asfinţit pe ţărm m-or regăsi,
Să-ndeplinească rugile-mi lacustre,
Cu nenorocu-ntors… ca să mă mustre.

ORIUNDE

Un gând lumesc mă duce, grăbit către oriunde
Îmi e străină curtea, livada,casa-i alta…
O pacoste grozavă-i de dus ziua de mâine
Răvăşitor mi-e ceasul din „Râu", la poart-a patra.
Pe funia de rufe în cleşti eu prins-am anii
Abia ieşiti din cuva clăbucilor de spumă,
Amirosind câmpie peregrinând fruntarii
Mi-i scutură să-i zvânte un caer de furtună;
Că mi-e uscată limba, iar gândurile-s vânt
Şi-am mâinile legate, destinul mi-este faşa…
Nu pot băga mizerii sub preşuri, care sunt
Indiferent ce ape-mi vor limpezi cămaşa!
Înăduşită foarte, sărind poteci cu praguri
Atât încât să-mi deie mustrări, dureri în sec,
Iviri libidinoase, coţcari, arhonţi cu prapori
S-au pus de-a curmezişul a nu putea să trec;
Orb sau olog, crezut-au că sunt şi mă împiedic
De crucifix şi-n stinghii voi atârna ca hoţii,
N-am vrut să fiu slugarnic ori ode să le dedic

Când mi-am golit desaga cu sârg la toţi nepoţii;
Căci ce mi-e dorul-drum sau, drumul dor de viaţă
Un vis frumos în sine pe a tristeţii rugă,
Neguţător de rufe prin târguri şi prin piaţă
Neprihănit uita-voi… ce alţi mojici îndrugă!

Un „secol”-hand de haine ticsit aşteaptă clienţii
Confecţiile urbei şi-au pus demult lăcatul,
Ne îmbrăcăm în zdrenţe, suntem obedienţii
Veniţi să spălăm rufe… că ne-a-mpuţit rahatul
Din toată Europa adusă-n tir, cu baxul
La triştii sluji ai milei, naivi şi duşi cu pluta,
Spălăm latrina frescei, virozele, antraxul
Noi fiii puri ai slavei, ce Dumnezeu cernut-a
Pe mândrele lui plaiuri cu râuri cristaline
Aici, în a mea ţară, cu munţi semeţi şi brazi,
Pământ râvnit de alţii, îmi reproşezi, în fine
Ţi-au pus în coastă sula: - Mai ai de gând, să rabzi?!
- Nu la gunoi duc grija… că-l curăţesc izvoare,
Ci la nepricopsiţii rămaşi să-mi ieie vamă
Când mii de ani pe creste, eu le-am hrănit mioare
Mă văd batjocorit… şi-avutul mi-l furară!
Au mai rămas pârloage pe care le inundă
De câte ori se pune o ploaie mai vârtoasă,
Încât se umflă Râul pe matca lui în luncă
Cu colţii-nfipţi în maluri să mai prăvale-o casă;
Nu le doresc plecarea, rămasu-mi-a blestemul,
Deşertaciunea milei înrobitoare-n ţară,
Mi-au pus în saci mraniţa ca să o ia cu trenul…
- Cânta-le-ar cucuveaua şi cucul… pân’ la gară!

Atâta timp cât legea-i un simplu moft, un pai
De care înecaţii cu-ultim efort se-agaţă,
Nimicurile-s vârfuri, excepţiile-s scai…

Talazuri redundante ca pietrele-ntr-o zdreanţă;
Un regizor din umbră conduce-ntreg montajul
Concetăţeni naivi şi-au pus la uşă steaguri,
Din second-hand car rufe să spăl cu portbagajul
La iazul de cristal, făcut pe râu de praguri.
Mi-e pielea toată arsă cu vitriol şi sodă
Că sunt de mână-a doua, european, ştiu totul!
Leşia concentrată mă arde ca o sobă,
Oricum e-o pedepsire să-mi anuleze scopul.
Nu vreau să plec, mi-e gândul să îmi cultiv grădina
Şi-am căutat prin piaţă gunoi să-ngraş ogorul,
Timp berechet, că-n baie spală acum maşina
Gândindu-mă că-i vremea să fiu eu, regizorul
Sperând că poate, totuşi, voi îndrepta greşeala
De-oficiali făcută în parlament, cu bani,
Aceiaşi inşi pledează zorind precupeţeala
Ca să ne vândă munţii pe câţiva gologani!
Un vis urât mi-e ceasul, trebăluiesc fantasme-n
Răzoarele grădinii ţinându-se de şotii. Le-am spus:
- Curând pleca-voi, rămâneţi cu-ale voastre...
- Unde-ai să pleci?
- Oriunde… unde-oi vedea cu ochii!

CUM AŞ PUTEA…

- Cum aş putea să-ţi spun
că-mi pare rău,
Când mi-ai plăcut
lunecătoare ziuă,

Chiar de-ai fi vrut
să mă înec în piuă
Tot eu te-am scos
din iureş la pârău!

Să mă disculp,
motivele pretinse
De ochii-ţi trişti, simt capul
cum mă doare…
Că te iubesc convins,
ce rost mai are
Să fim duşmani, ori,
candele aprinse!

- Cum aş putea să-ţi spun
că m-a durut
Istovitoare zi…
care-ai trecut ?!

UNDELE LIN

1.
Mofturi de vânt peste mări s-au iscat
Zboară-n vârtejuri de ceţi violete,
Susur molcom de odgon desfirat
Undele lin, macină ţărmul în trepte.
Trec pescăruşi certăreţi, ţipotind,
Norii se-ntreabă-a mirare ce sunt,
Înspre amiaz’ către larguri zorind

Undele lin… cară nisipul pe prund.
Soarele-n apă-a intrat pe ascuns,
Stelele mării din trup s-au desprins,
Cât mai adânc şi cât mai supus
Astrul înoată pe fundul întins;
Sar albatroşi într-un val pleoscăind
Ceaţa-a roşit pe albastrul rotund,
Fierbe adâncul întreg clocotind
Undele lin… lin se întorc de pe prund.

2.

Vino-mi, iubito, deseară te-aştept
La locul ce-l ştii pe străduţa
Ascunsă de lume sub un parapet,
Ne-aşteaptă cu dor... sărăcuţa!
E umbră şi-i rece pe noaptea albastră
A ochilor mei de sub pleoape,
Mi-e sete de-aş bea un şiştar de corastră
Cucută aş bea de nesaţ, ca pe lapte!
Renumăr respirul aşa cum clipita
Îmi bate în pieptu-mi de-altfel mai greu,
Te-aştept cu trăsura, iubito, venit-a
Păcatul de tras al blestemului meu...
O fi vreun deochi sărăciu şi posac
Alături de mine se-aşază văd, luna,
Mă-nvăluie-n raze, presemne-i sunt drag
Şi-mi toarnă nelinişti... întruna.

3.

Cetatea pe stânca ce valul o surpă
De veghe-i la ţărmul întinselor falii,
Corăbii se văd venind şi cum urcă
Rotundul terestru-al albastrelor talii.
E farul aprins, priveghiu de fulgeri

Buchet de mireasă ’nainte de nuntă,
Frumoasă şi sveltă-i, iubită de îngeri
Pre chip de lumină... să fie văzută.
Eternul şi el hotărât să-şi petreacă
Plictisul din van pe stâncă în nimb,
Steluţele mării din apa sărată
Luci-vor pe calea celestului timp.
Mofturi de vânt peste mări amorţite
Zboară-n vârtejuri de ceţi violete,
Susur molcom, fâlfâiri de aripe
Undele lin… măcină ţărmul în trepte.

LA RUSALII

Cuvintele din graiuri pământeşti
S-au contopit cu îngerii-n vitralii,
Flăcări de foc pre limbi de duh cereşti
Ne pun pe buze mană, la Rusalii;

Spre-a tâlcui eresuri ne-nţelese
Nepăsători trecând la cele sfinte,
- Cum să nu ştim sau, cine ne alese
Pe guri punând celestele cuvinte

Cu gust plăcut, ca fagurul de miere
Atâta timp cât ne-a fost dat sorocul,
Sâmburul bun, cuvântul de-nviere
Răstălmăcit să-l întremăm la focul

Venit din cer, cu îngeri prin vitralii,
Spre-a tâlcui eresuri... de Rusalii.

PATRAFIRUL

Acolo unde-mi spui că eşti acum
Mă minţi din nou, pentru a cât-a oară?
Alintul deznădejdii e sugrum,
Pe umeri scris cu vorbe
Cât să doară;

Degeaba-ţi ies din ace iscusite
Silabele c-un iz de mătrăgună,
Ţi-am despletit cuvintele-n şuviţe
Ca să-nţeleg ce ascundeau
Să-mi spună;

Nu pot să uit ori să-ţi accept idila
Ivită brusc pe pânză dintr-un fir
Ce răsucit pe-arătător cu sila…
A tras ştergând numele-mi scris
Din patrafir.

HORA

Hora mândră, românească, învârtită de milenii
Curioşi să-aflăm de-altfel, cum tot natu-şi pune preţ
Pe cultură, pe traditii, ai să vezi strânşi toţi mirenii
La nunţi mari cu dansatorii adunaţi de prin judeţ;

Lăutarii-s pe sprânceană, arvuniţi din timp să ştie
Aşa cum le cer vătafii: tocul, ghimpele, sârbeasca,
Vai şi-amar le va fi noaptea, cu flăcăii-n frenezie
Prinşi de brâu să joace frunză, ori să-nvârtă haiduceasca!

Se despart şi se-mpreună, saltă din picior şi bat,
Tropotesc pe ritmul tobei ridicând acelaşi pas,
Trage cu arcuşul coarda, mai s-o rupă-nverşunat
Vioristu'-mpins de cântec şi întors, de contrabas;

În perechi frumos se rupe lanţul horei când şi când
Peste umeri, după mijoc, se văd mâini strânse la spate,
Răsucesc fetele-opregul, rup pingeaua de pământ
Flăcăii-nvârtind prestelca din picioare-mpreunate…

De le curg sudori pe frunte, săltărind, râvna-i grozavă
Ochi invidioşi pe margini privesc şi oftează-n sec,
Au noroc că bucătarii şi-au pus argaţii la treabă
Anunţând servitul mesei, cu friptura de berbec!

Repede se schimbă ritmul să n-o rupă dintr-o dată
Când, frumos arcuşul sprinten o întoarce-n boierească,
Dansatorii se resfiră, permiţând la tăvi să treacă…
Timp de spriţ şi de ocheade, focul să-şi mai potolească

După cort c-o vorbă dulce, c-un suspin într-o batistă
Să-şi promită-o-mbrăţişare-n hora următoare, tandră,
Ochi iubiţi doi câte doi, pe genunchi la periniţă
Vin cuminţi să se sărute… înainte de ciuleandră;

Recomandă-apoi vătafii cetelor de dansatori:
- Alunelul, geamparaua, brâul, sârba ori rustemul,
Învărtita pe sub mână, hora dăogarilor
De se zguduie pământul când tarafu-şi ia refrenul!

Lăutari-s pe sprânceană, vor cânta din repertoriul
Arvunit de miri, spun bine… melodii la toţi mirenii
Bucuroşi să-mbrace portul din străbuni, ţinând isonul
Horei mândre româneşti… învârtită de milenii!

STRADA

Pe-ecartul larg al străzii
    strevăd umbre tenebroase,
Scrâşnesc roţi pe loc şi-asudă
    fum din anvelope roase;

S-au pus stopuri, semafoare
    cât mai multe, cât mai dese,
Auster bugetul urbe-i
    stors de intrigi-interese;

Cătrănită-i ca o fustă
    pe asfaltul perisabil
Peticit în pedigriuri,
    făr-un preţ ştiut, probabil...

Scrâşnesc umbre,
    s-au pus stopuri,
Strevăd fum prin gropi
    şi... hopuri.

SCLIFOSITA

Motto:

„Ca să poţi scăpa de hydră,
Cum o prinzi prin bătătură,
Capetele-i dintr-odată
Să le tai cu-o lovitură!”

Sclifosita greţoasă,
Arătarea de drac
Se transformă-ntr-o hydră
cu şuviţe şerpeşti,
Şapte vieţi numărând
cu grimase şi trac
Unduind ameţeli…
din nurlii muiereşti;

Nu privi către ea
de pe jos când va plânge
Retezate-i de sunt
şapte chipuri lumeşti,
O ocheadă să-i faci
şi puterea-ţi va stinge
Renăscută-nviind…
în opt trupuri drăceşti!

Tu, să uiţi că ai fost
ori, cândva ţi-ai dorit
Dus la vot şi expus
lângă ţoapă, de cot,
Sterge-ţi ochii când plâng
căci adânc te-a durut…
Pe picior apăsat’
călcătura de toc.

DIHORUL

Au adormit pe colţul nopţii zorii
şi-o umbră a ieşit de prin canale,
Se-ntoarce-n ramuri răsucite vântul
acoperit cu frunza peste şale.
O linişte ca de mormânt tronează
încât aud pe Mureş lucind luna,
Din când în când se-aprinde abajurul
de la nepoţi, să vadă cum dorm, buna;

Deşi atenţi, clipesc grăbit, intrigă
doi licurici de ochi lângă portiţă,
Fosforescenţi, sticloşi ca de pisică
se văd fugind în salturi pe uliţă;
Nu am crezut că vraful de tăcere
se poate despica, ori se desface
Într-un răstimp de revenit în fire,
trezit de-un vis ce nu mă lasă-n pace;

Grădinile emană-un iz de vie
parfumul crud al coardelor de viţe,
Privesc atent cetatea din fereastră
cu stelele pe turnuri, coroniţe;
Delir profund încât să nu mă satur
atât de grea-i tăcerea fără vină,
Că am uitat de umbra-ntrezărită
pe gard sărind în curte la vecină.

Şi, dintr-odată, fâlfâiri de aripi
se zbat lovind în ghearele haine
Sar pene, fulgi cu sânge-aud şi-un geamăt
de colţii-nfipţi… ai atrocei jivine!
Brusc se trezesc şi latră-n lanţuri câinii,

se-aprind pe cant ferestre speriate,
- Ce-a fost, ce e? Prin curţi se văd vecinii
în pijama… cu braţele-agitate;
După-un răstimp s-a întrerupt forfota
amurgitând nelinişti monahale,
Patru găini au gâturile rupte
de colţii ascuţiţi ai cruntei fiare;
Pe unde a sărit, nimeni nu ştie…
printre cotloane-o caută vecina,
Ştiu doar atât, că nu atacă păsări
în curtea unde-şi are vizuina.

Inteligent şi rău ca o felină
s-a contopit cu umbra ce prelinse
Printre uluci, gândind a se întoarce
să care tot vânatul ce-şi ucise;
O linişte ca de mormânt tronează
încât auzi pe Mureş lucind luna,
Trec iarăşi paşi, se-aprinde abajurul
de la nepoţi, să vadă cum dorm, buna.

Amurgitând nelinişti monahale
clipesc mărunt doi ochii ca de felină,
După-un răstimp au revenit să care...
prada ucisă pân'-la vizuină!

OPROBIUL

Îmi caut motivaţii să mă disculp de mine,
Duşmanii-s contraponderi aşa cum mi-i închipui,
Adevărata luptă-i de dus când parvenirea
Va declanşa oprobiul pe care eu-l... instituI!
De-aş căpăta foloase, mă-ntreb: - Oare le merit,
În spatele meu ce stă sau, cine mă susţine?
Voi fi capabil singur să ies din joc cinstit
Pe pojghiţa de gheaţă fragilă şi subţire?
Ori mă vor trage hoituri cu lanţuri de picioare
Înspre afund, probabil, schelete asumate
Printr-un contract ambiguu, cu clauze precare
De legi nepermisive să le achit în rate…
C-a început războiul în liniştea de gânduri
Pe două armii şubrezi c-un front irelevant
Creat de înlăuntrul regimentat de turnuri
Spre regnul insalubru, sălbatic, degradant;
Nu ştiu, trăiesc marasmul oprobiului de gintă
Ce la nivelul minţii va declanşa contrarii,
Induse în mentalul pervers, gata să mintă
Eul naiv, dar sincer, rebel la represaliI
Când a pornit atacul m-a atacat pe mine
În propria-mi redută… duşmanul fiind
Eu însumi!

SPRE CRUCEA POPII

Cu o grimasă grea îmi aplec ochii
Peste pietrişul zgrunţuros din urmă,
Să pot citi în călcături de turmă
Sensul de mers grăbit spre crucea popii...
De multe ori pe drum adun monede
Căzute-n clinci sau, poate dinadins
Lăsate-n praf spre a prosti un ins
Că va primi mălai la poarta verde;
Petrecăreţ de vânt fără vreo ţintă,
Uşor de dus, ori de întors la stână,
Blând şi tăcut la gard pentru-o arvună
Mă las prostit de guri, ce pot să mintă!
Mi-am zis în gând privind lucind metalul:
- Din viaţa mea să pieri de tot, ispită!
N-am să regret ce-a poruncit cezarul
Porunca lui nici gând să îl dezmintă
Obedient monedelor ce-mi plac
Slugă-am rămas, de când s-a dat cu zarul
Căci uite-aşa mi-am târguit paharul
De vin sfinţit… pe-o cruce şi-un colac!

CIFRE, SEMNE

Definiţi ca zbor de astră
tri-unici creaţi anume
Vom primi număr şi nume
pe o marmoră albastră;

Epitaful plin cu cifre
măsluite-n paradisuri,
Va ciopli din carne-nscrisuri
împietrite-n hieroglife

Pe un postament presemne,
spălăcit de ploi şi vânturi
Ce vor şterge dintre rânduri…
amintirile eterne !

SCLIPEAM A BAIŢ

Am adormit şi mă visam pe drum
Trăgând prin ţarnă talpa-mi desculţată,
M-au prins dureri de bătături, precum
Mi-ar fi intrat în carne colţi de grapă;

Şi se făcea că drumul e un foc
Pus înadins şi-ntins, ca o acuză...
Am rupt doi colţi la grapă din mijloc
Să zgârm în jar tăciunii arşi de spuză;

Ca să răzbat m-am prefăcut scânteie,
Sclipici de baiţ pe-o ţandră de arţar,
Drumul de foc căldura lui să-mi deie
Puteri să zbor deasupra... peste jar;

În vis simţeam că mă-neca un fum
Adus de vânt funingini să mă-atingă,
Am mai clipit odată, ca şi cum
Pe ochi s-au pus, scânteia să mi-o stingă.

Norii pe gene-n voaluri fumurii
Au izvodit din dor sfioase lacrimi,
Curgând în râu pe ochii-mi sidefii
Am strâns sub pleoape-n vis, întinse lacuri,

Adânci încât să se-odihnească-albastrul
De cer-opus pe partea dinlăuntru-mi
Altfel de zbor, altfel de drum prin vastul
Ocean de timp aflat în mine însumi...

Şi-am auzit un şuier ca o voce
Din lutul ars în foc, din cărămidă,
Drumul întors acuza să-mi invoce
Jarul şi-a stins cu-ngheţ şi cu obidă;

Şi se făcea că-n zborul meu din vis
Purtat de vânt prin pulberea de gânduri,
Trăgând cu grapa-al ţărnii drum întins
Sclipeam a baiţ... pe-o cruce-n două scânduri.

COSIND PRIN PLOAIE

Un rând de nuci eu am sădit în toamnă
Pe malul drept al râului Căian,
Potecă nu-i, nici drum nu e... doar coarnă
Cu rugi întinşi şi-urzici, până-n tăpşan;
De-atâtea ploi s-au înmulţit bălurii,
Rândul de nuci e prins ca într-un fort,
Mă ţine-un scai de haine, rugul murii
Pe jos întins, ca drumul să-mi întorc;

Coasa din timp am dus-o la tocilă
Uşor să trag, când voi cosi livada,
Aud tunând în depărtari, lumină…
- Plouă, mi-am zis… şi-mi va spori otava!
Am timp destul să gat' a mea lucrare
Fiind bun cosaş, planificat, la normă,
Pândind ferestre-n nourii pe zare
M-am hotărât, simţindu-mă în formă;

De-aceea-am strâns mânerul de la coasă
Să tai în cerc tulpina de verdeaţă,
Drum să-mi croiesc prin volbura cea deasă
Până la nuci, în tabla de fâneaţă.
Simţeam fiori cum ies din mine aspru
Să descâlcească firele de iarbă,
Soldaţi de fân îngenuncheaţi în castrul
Urzicilor, căzute peste coarbă;

Aproape-un ceas mi-a trebuit să lucru'
Spre-a defrişa poteca pân' la pomi,

Priveam la cer cum din albastru-n ocru
Îşi transforma vântoasele-n stupori
Ce aruncau pân’ la pământ lasouri
Cu tunete şi stropi mărunţi de ploaie,
- Nu-i niciun bai, am zis... chiar dacă plouă,
Costreiul ud, mult mai uşor se taie!

Şi, hotărât am repornit cositul
Harnic cum sunt, gândindu-mă la tata
Care-mi spunea: - Să nu îţi laşi pământul,
Tu să-l lucrezi, că-ţi va spori răsplata!
Trăgeam vânjos să termin pân’spre seară
De-a curmeziş livada-nvolburată,
Valuri de fân în urma mea la sfoară
Coasa-mi lăsa prin iarba secerată;

N-am ţinut cont că-s ud până la piele
Şi nici că-i vremea rea, bolnăvicioasă,
Cădeau razant soldaţi de micşunele
De pe tulpini sub muchia de coasă;
Din când în când, ţicleau lumini fecunde
Înspre pământ din crengile de fulgeri,
Iar tunetul, după vreo cinci secunde
Mă răzbătea cu trâmbiţe de îngeri.

Nu m-am grăbit, încet a mea lucrare
S-a încheiat cum mi-am propus, spre seară,
Cerul şi el s-a limpezit cu-o boare
Resuscitând mirosul crud de vară;
Un rând de nuci eu am sădit în toamnă
Pe malul drept al râului Căian,

Drumul e bun, potecă am... cu coarnă
Lăsată-n părţi, să văd până-n tăpşan;

Coasa-n curând va merge la tocilă
S-o ascuţesc, spre a-mi cosi livada,
Aud tunând în depărtări, lumină…
- Plouă, mi-am zis… şi-mi va spori, otava!

NĂBĂDĂIOS

Azi ştiu şi vreau din suflet
să-nlocuiesc, să schimb
Năravu-obedienţei
mărşăluind prin vine,
Voi fi atent la prieteni,
voi socoti cât timp
Umbrarul rece-al stigmei
a stat ascuns în mine;

Cu un mister lăuntric
mi-a flagelat respirul
Să nu mai îndulcească
pe limbă-amar'cuvinte,
Înconvoiat de pricini
am estompat, în fine
Pretinsele deziceri
ce le-am avut în minte…

Ştiind că pot, de altfel
să scap de aparenţe
Prin dialoguri simple
cu glasul meu molcav,
Năbădăios cum este
oprobiul către lume
Eliberat pe gură…
mi-a devenit năravˑ

OSÂRDIA

După un potop de ploaie s-au făcut comandamente,
Pe diguri coronamente din saci cu nisip şi... paie;
Cinci podeţe betonate, patru drumuri comunale,
Şapte punţi pietonale zac sub ape-nvolburate;

Viitura-abia scăpată cu o halcă din baraj
A cărat până-n oraş, lemn din coasta defrişată;
Intră huma pe sub uşi, cad din cer precipitaţii,
După-atâtea inundaţii stăm ca dracii pe ţăruşi

Şi privim cum roade fiara la construcţii temelia
Când, vizată Primăria a permis să-ntindă sfoara
Până-n lunca veche-a urbei, pentru-obrazuri subţirele
Cu arginţi în portofele… ocupând şenalul gârlei!

- Ce-i acum? Balastieră, cu pietriş de contrabandă
Livrat numai la comandă-a unor inşi, care prosperă!
În oraş, pe-unele locuri, apa-i de vreo cinci picioare,
Limuzinele-n parcare stau ca bărcile la docuri;

Sticle, crengi, umbrele rupte, vin buşteni tăiaţi aiurea
Peste noi trece pădurea defrişată de pe munte
Căci, din cer vuiesc potoape a blestem şi-a osârdie,
Cu noroi cât va să-ngroape-n dig… a noastră lăcomie!

După un potop de ploaie întocmim comandamente,
Rostuim coronamente din saci cu nisip şi... paie;

LINUŢ, LIOARĂ

O mândreaţă de cicoare
Gingaşă ca o vioară
Pe un brusture, la soare
Cântă lin, linuţ, lioară

C-a venit în zbor cicorul
Alături pe frunzuliţă,
Prin pădure ducând dorul
Ochilor şi-a ei guriţă,

Lin, linuţ, pe apucate
Cicorind cristal de rouă
Aripi moi şi-mbrăţişate
Împărţind sărutu-n două

Cu antenele-aplecate...
Pe un rit de taină, nouă.

LA CRÂŞMĂ-I SCUMP

- Mai daţi-mi vin vă rog, de-un şfanţ,
pocalul a secat, ce dracu'!
La crâşmă-i scump pentru săracul
mirean căzut de beat… în şanţ;

Arhimandritul, bun creştin
cu nume sfânt de Annania,
Mi-a făcut semn: - Episcopia...
du-te degrab', că vinde vin!

Vin tămâios, bisericesc,
la sticle-s dopuri cu cercei
Juma' de kil e şaşe lei
băut încet, corniţe-ţi cresc!

Avem şi cruci cu inimioară,
aghiazmă, mir, cărbuni, tămâie,
Icoane, cărţi, litii, sicrie
să-ţi facem viaţa, mai uşoară;

- Să fii iubit, părinte-am spus…
ce ieftin e, ce bun, ce har,
Voi bea cu sete din pahar
până-am să mor lângă Iisus!

S-a supărat arhimandritul
de-nverşunarea mea neroadă
Căci, s-a întors, m-a tras de coadă...
intra-n altar, mitropolitul!

HIPNOZA

Mă simt neputincios, mai tare chinga
La cataramă-i strânsă peste poate,
Cu ochi sticloşi schimonosită vidma
Ne-a telepat presimţurile toate;
Vitriolaţi intrăm perplecşi în febră,
Prejudecăţi - o, vai, ce tragedie,
Că suntem condamnaţii de rezervă
Voi da pe şleau conspiru-n, mărturie!

Înscăunată-n minţile bolnave
Fără ecou sfidarea mă străpunge,
C-am inhalat din plin duhoarea vidmei
Săpând în legi canale nibelunge;
Ea şi-a dorit ca inima să-mi steie
Ori de moment a înceta mai bate,
Cu gând să-mi stingă blitzul la scânteie
Sub crucifixul ticvei telepate

Am luat nervos în mână kamasutra
Şi-n jurul meu s-au strâns iviri livide,
Judeţi, pârâşi, aduşi de fanii ultra
Să zgârme-n legi doar, doar m-or compromite
Printr-un complet de ciocli sub hipnoză
În acţiunea mea deliberată,
C-am fost trecut prin filtre de osmoză
Să-mi estompez din febra-nsângerată

Hipnotizat, sfidarea mă străpunge…
Scobind canale-n mine, nibelunge.

ÎN APE

În ape mi-e trupul firesc
Ascuns de deochi spre uitare,
Ivit din tiparul livresc
Sculptură-s pe fundul de mare;

Curenţii de coastă-mi separă
Figura de cerul opal,
Că sunt împietrit şi-n ocară
Cu vântul ce bate spre mal

Tăcutele brize-ale serii
Pe plaj-argintată de spumă,
Mă şlefuie-n mijlocul verii
Talazul şi raza de lună.

CU TRECEREA-MI

- Nu ştiu ce oare lumii-aş fi făcut
Cu trecerea-mi uşoară peste dânsa,
Căci nu am spus la nimeni und' mă duc…
Şi, nimenea de mine, nu s-o plâns-a!
Lăsat-am totuşi, ceva amintiri
Păstrate-n gând, şiraguri-necuvinte,
Un amalgam de întâmplări cu ir
Şi ne-mpliniri de taină-acoperite.

Păreri de rău cât să privesc în urmă
Mi-au fost trecute flash, pe la ureche,
Stridenţe vii sclipind arnici de brumă
Pe vânt zburând şi fără de pereche;
N-am avut când să-mi întâlnesc opusul
Chipul întors, din trocul plin cu apă,

Nici aburul prescurii din căuşul
Postavelor cu pâinea frământată;

De-s vinovat, voi spuneţi-mi pe şleau
Cu ce-am greşit, privindu-vă-n verandă,
Cum aţi ascuns averi care erau
Lucruri de preţ…păstrate de ofrandă?
- Hai, spuneţi-mi vă rog, daţi-mi răgazul
Să mai îndrept ce pot din nefăcute,
Sincer, doresc să vă alin necazul
La faptele-mi pretins'… nepetrecute!

Găsit-aţi voi pe-acolo vreun năduf
În glasul meu motiv de pus pe rime,
Cu vers colon, spiral de fum şi puf
Spre-a nu fi luat în râs de fitecine,
Nu am sărit miop din lac în puţ
Şi n-am dorit tenebrele să-nfrunt,
Am înfierat năravul de prost gust
Spre-a nu cădea-n noroiul de la fund!

De câţiva ani pustiuri şi oprelişti
Maliţios lucrat fiind de servicii,
Am început să colorez privelişti
La îngeraşii-mi slovelor, capricii;
Traiul smerit, nici gând să mă dezmintă
De mic copil când dedulceam cuvinte,
Stejar ascuns pe sub căciuli de ghindă
Am înrodit… în stepe nepăzite;

Nu ştiu ce oare lumii-aş fi făcut
Cu trecerea-mi uşoară peste dânsa,
Căci nu am spus la nimeni und' mă duc….
Şi nimenea de mine, nu s-o plâns-a!

IDEOGRAMA MINŢII

Nădăjduiesc că timpul ce îmi vibrează eul
Însângerat pe fibra de carne-mbătrânită,
Prin fiece secundă trecută-mi va da vlagă
Resuscitându-mi pleoapa privirii cu-o clipită;

Dorinţa trece pragul nevârstelor candide
Lovind ca metronomul de-acces pentru repaos,
Iconostasul firii faţetelor livide-n
Ideograma minţii... va cere un adaos!

Nevinovat şi proaspăt, oxigenat în creier
Bun de consum ca hrană, mi-e sângele o clisă,
La capătul răbdarii mă războiesc, cutreier
În prelungirea vieţii care mi-a fost promisă;

Că sunt deşarte toate pe lâncezeala minţii
La cât de mare-i culpa să ne rescriem vina,
Nu-i cum dorim, destinul trăit al suferinţei
Ne va pătrunde-n carne ca în oţel rugina;

Sunt bucuros de faptul că am primit noi pagini
Ce cu folos voi umple trăind, alte idile,
Penelul meu de gânduri recolorând imagini
Ideograma minţii va-nsufleţi... în fine

Resuscitează timpul privirea-mi cu-o clipită,
Oxigenând ţesuturi de carne-nfrăgezită.

CUPTORUL BUZELOR

Vărsându-şi spuza buzelor virgine
Cu-amir' de vânt trecut prin etamină,
Cerul de foc al boltei palatine
S-a stins mocnit pre vorba-i violină;
Cu gust de sare-n vatr-alveolară
Limba, vătrai de-articulat foneme
A transformat respirul din răsuflu,
Pala de vânt, blestemul din catrene
Căci, puse-n foc pârdalnice cuvinte
Topind în dor octavele pe corzi,
Vaporii calzi ai vorbei rumenite
Ne ţin la porţi flămânzi ca doi zăvozi;
De undeva prozodia sintaxă
Printr-un imbold în versuri să se pună
Orânduind cu logica-i firească
Forma de gând spre-a auzi cum sună,
Limbii i-a dat virtuţile promise
Spre-a exalta-n melodice speranţe,
Rumene guri cu porţi de buze-lise
Au transformat catrenele-n, romanţe!

CATHARSIS

S-au strecurat în mine câteva gânduri sumbre
Pe starea-mi de-apăsare atât de complicată…
Cum au venit, eu nu ştiu! Un fapt e însă, sigur,
Pe celelalte gânduri din drumul lor, s-abată!
Interferând cu spectrul cutiei craniene
Au penetrat în masa substanţei cerebrale,
Strălucinând lăuntrul din sfera minţii mele
Au dat ocol întregii structuri neuronale;

Aureola frunţii s-a pestriţat cu umbre
Jur împrejuru-mi roată un stol zburând de iele,
Fugind spre ţinte false ideile-mi confuze
Mi-au înnegrit conturul culorilor pastele;
Gestul premonitoriu al stării de catharsis
Eliberat fiind totuşi de josnicele-mi ţeluri,
Spre-a dobândi nuanţe involt purificate
Mi-a retuşat aura în diferite feluri;

Plecată din străfundul intim spre evadare
Neliniştita undă, trăirea mea de pace
Din universul firii pe neant rătăcitoare
Perfecţiunea-n sine-i dispusă-a se întoarce!
Cu harul ei măiastru, uşor s-adie-n raze
Deasupra minţii-mi şubrezi la adunat de gânduri,
Ascunse cred de frica tenebrelor vântoase
Cu zimţi de foc pe aripi şi ghearele de plumburi;

Ce în curând triate cu haru-nţelepciunii
Vor radia lumină, blândeţe şi-mpăcare,
Disputele ancestre, dihoniile urii
Se vor topi de-asemeni în stări conjuncturale.
Plasmodiind trăirea energicei speranţe

Voi strânge laolaltă pleiada mea de vise,
Încorporate-n somnul bruiat cu discrepanţe
Capriciile-mi plumburi… mă vor trezi, dezise.

Apoi va bate vântul, ştirean de modă veche
Să-mi facă viaţa-amară sau cât mai complicată,
- Ce raţiuni, ce pricini pornite de niciunde?
Un lucru-i cert, va bate ca starea să-mi combată!
Strălucinând lăuntrul din sfera minţii şubrezi
Aureola frunţii s-a luminat cu stele,
Jur împrejuru-mi roată zburat-au de sub scoarţă
Spre-aceleaşi ţinte false, ideile-mi rebele!

Ca gest premonitoriu al stării de catharsis
Din universul intim trăirilor de pace,
Îngemănând iubire-n feerica speranţă
Perfecţiunea-n sine-i… dispusă-a se întoarce!

JUGUL

Am primit ca moştenire-un plug şi-o ţarină-n hotar
Pentru a mă-ntoarce-acasă, la ogor, cu drag să-l ar,
A avut doi boi şi tata, mai în spate, la ostreţe
I-a-ngrijit cu trudă dânsul, c-au murit de bătrâneţe;

Undeva în ieslea goală văd că-i agăţat pe-un cui
Un inel din lemn de frasin, jumătatea jugului
Un cerc mare-ncât să intre capul boului uşor
- Încă-i bun, am zis, voi merge dup-o vită la obor!

Însă, de la Primărie un slujbaş pe-un jeţ cu ţinte
Mi-a spus că acum pământul nu se mai ară cu vite
Şi, ce caut, nu-mi stă bine că sunt domn titrat, şcolit,
- Boul, mai frate Dumitre, e un taur jugănit

Iar în evidenţa noastă figurează doar cornute,
Luate la grămadă, neică, sunt vreo şase-şapte sute
Care-atunci când le e vremea numai după calendar,
Chemăm experţi să le făcă monta, artificial!

Despre tauri, mai e unul, nu-i ştim rasa şi nici preţul
Îl păstrăm, e-al Primăriei, fală peste-ntreg judeţul
Deci, mai bine zic eu ,este să îţi vinzi pământul, frate,
Sunt destui ce vor să-l are... au tractoare şi-agregate

Vei uita-n curând de grija ţarinii ce-o moşteneşti
Iar din ce-ţi va da pământul, crezi tu că te pricopseşti?
Nu am zis nimic, de-altfel i-am dat mâna cu-ntristare
Şi tot drumul până-acasă mi-a fost plumb şi apăsare

Căci, frustrarea-nstrăinării împietrind în timp grumajii
Din cer lacrimile tatei, mi-au spălat cu-alin obrajii…
Remuşcări, ruşini, nelinişti, vorbe-n vânt, drumuri aiurea,
Peste ţarina-mi obleagă va domni-n curând pădurea!

Curtea-i ca un plai de coasă, casa-mi cere-o renovare
Laţurile de la garduri au ramas într-o cătare,
Văd însă că la fântână roata veche încă-i merge
Şi cu ciutura eu tras-am apă limpede şi rece

Ca să-mi stâmpăr dorul aprig, setea, gândul dulce-amar
Cu scânteile de viaţă din izvorul avatar;
Ce-am făcut, am luat din iesle să-ncerc jugul, dacă-i greu,
Prin inel mi-am trecut capul… să privesc, la Dumnezeu!

MĂRŞĂLUIND

(Imn de Octombrie)

Octombrie mi-aduc iarăşi aminte
Cât sânge-a curs pe Turda şi pe Criş,
Cât dor mi-a fost de locurile sfinte
Şi de al nostru, transilvan podiş!

Aud trecând soldaţii în cadenţă
Mărşăluind cu râvnă spre Carei,
Veacul de-amar, de jug şi penitenţă
L-au stins cu plumb, vitejii-mi pui de lei!

Plecaţi în zori de la Histria mării
Cântând pe drum un imn şi-un ideal,
Să întregească mândrul trup al ţării
Cu tine-n veci, frumosule Ardeal!

Acolo unde dacii-odinioară,
Zidind cetăţi ne-au creionat pe hartă
Şi-au ţinut piept, a nu ştiu câta oară,
Stihiilor, ce-au vrut să ne despartă

Oştenii mei, s-au regrupat şi cântă
Undeva-n cer se-aud păşind grăbit,
Liberatori ei au pornit la luptă...
Braşov, Sălaj şi Clujule iubit!

Octombrie îmi retrezeşti în minte
Veacul de-amar, de jug şi penitenţă,
Mărşăluind spre locurile sfinte
Aud trecând... soldaţii în cadenţă!

APELUL LA CURTE

Topind cerneala dreptei stăruinţi
Genunche-n file rânduri aplecate,
Sub sceptrul strâmb al sacului de-arginţi
Scrâşnesc din dinţi grefarele stresate;
Sunt castelanul elocvenţei sterpe
Unde un chior şi-a-ncăpestrat măgarul,
Printr-un apel făcut la Curtea Veche
Am constatat, că mi-au respins dosarul…
Văd măcelari ai lumii ce-nfiripă
Ascunşi mascat după cortini de şpagă,
Sforari în togi ce-nvârt păpuşi de sticlă
Care se-opun… şi-s gata să se spargă!
Mă simt la rându-mi prins, marionetă,
Ca într-un laţ de sfoară non-combat,
C-un rânjet hâd lăsat de o completă

Mi-au scris pe net:
- Eşti... neargumentat!
Topind cerneala dreptei stăruinţi
Sub sceptrul strâmt, al sacului de-arginţi.

DREPTATEA CAILOR

Am ajuns să văd cum legii pe tăceri de limbi obtuze
I s-a pus zăbala-n gură şi, cătuşele
pe buze;

Spre a nu mai face larmă de dezgust în propriul stat
Când de frâu au tras-o-ad'jurii, ea din greu
a nechezat!

Pledoariei începute c-un sperjur pentru dreptate
Procedurile instanţei au venit să-nșface grabnic,
mărturii neexprimate;

Forfotesc tăceri ecvestre, linişti de paranghelie,
Sar podelele-n cadenţă, se ridică brusc completul…
intră-o nouă herghelie!

N-am primit răspuns nici astăzi, sesizărilor penale!
Praf în ochi, lacrimi de ură-mi cad pe-obraji…
şi-au gust de sare.

LACRIMI PE SÂRMA-NGHIMPATĂ

E ziuă şi-i frig, condensul de ceaţă
împrejmuie temniţa urbei sinistre,
Sporovăie voci, găleţile-şi varsă
mizeria nopţii la uşi, în canistre;
Adulmecă astm dihonii mărunte
ce-nfundă tuşit sălivări iluzorii,
Apelul zvâcneşte-n timpane din tâmple
transpiră asiduu în piele toţi porii;
Se urlă, se ţipă, se-njură magiştrii
cu hoţi de obârşie, şuţi…
Îşi scriu în volume, memorii miniştrii
cu bărbile sure, păziţi de-arnăuţi;

În spaţii înguste trăiesc laolaltă
găsiţi vinovaţi vânătorul şi prada
Se zbat ca să scape din zeghea vărgată
la troc, când se face rocada…
Curând se deschide vizeta de hrană
prin care-i chemat câte unul, cu stemă,
Pe firul cel scurt a primit telegramă
să dea lămuriri la instanţa supremă;
Căci ghimpii de sârmă-nşiraţi ca pe aţă
în coarda întinsă de cratimi,
Adună-n mărgele condensul de ceaţă
să-şi schimbe amarul,…cu lacrimi.

BREŞA

Mi se închid şi se deschid ferestre
Fereastra mea-i o breşă cât o zi,
Prin rostul ei necazul care este
Sunt obligat să trec, fie ce-o fi!
Fereastra-n sine mărginind o vamă
E-un întretimp, o haltă cu un preţ,
Dorind să plec fiind nebăgat în seamă
Am fost întors, că n-am dat vămii şperţ;
Mă simt precum un mânz de atelaj
Care-a sărit obstacolul din fort,
Fiindcă m-au dus în spaţiul de triaj
Şi însemnat pe lista de raport;
Mi se închid şi se deschid noi drumuri
Nu-i loc de-ntors, m-aşteaptă o depeşă,
Constrâns de timp voi înnopta la turnuri
Să fiu în zori, când se deschide-o breşă
Pe noua zi, cu rostul ei, bag seamă
Gândindu-mă ce las în loc de vamă.

ORAŞUL DE STICLĂ

Motto:
„În sticlă de-ţi şade făptura...
Osuaru-şi va cere prescura!”

Scăldat în lumină oraşul
Şi-aprinde armura de sticlă,
Structuri din oţel ramforsabil
Spre cerul înalt ne ridică;
E-un campus închis de zăbrele
Cu umbre ce urcă pe deal,
Din nori promoroaca-nveşmântă
Oraşul cu iz de santal.

Şi umbrele toate se-adună
La locul ştiut către veci,
Să stea în priveghiul de toamnă
Pe dealul croit de poteci
Acum, la întâi de noiembre
Prilej au să-ajungă-n prier
S-apuce lumina-nvierii...
Prezumtele cruci din eter;

Chezaşe trăirii deplânse
La cripta cu tihnă de lut,
Vor arde-n zadar dumitriţe
Pe jarul de ins nevăzut!
- Ce toamnă, ce zi nenumită,
Ce rit celebrat pentru morţi,
Luminile urbei de sticlă
Ne strânge-n osuare... pe toţi!

HALLOWEEN

Nemurind prin crizanteme
toamna galben' arămie
Mi-a adus în pragul iernii
frunze, frig, fiori, migrene,
Zvon de vânt, pe cer amurguri
cu hristoşi, bătuţi în cuie;

Duhuri împânzesc văzduhul,
magii fug, se trag în lături,
De prin fostele lor case
ipochimene vrăjite
Urcă-n pod, prin ţigle zboară
călare pe cozi de mături;

Din poveşti răsar fantasme,
monştri celţi devin strigoi,
Repede se-ascund copiii
cu căpuţul sub perniţă,
Învăţaţi să strângă-n mână
căţeluşi de usturoi;

Mă-nfior şi spun din suflet
rugi creştine, bunăoară,
Pentru frunza arămie
tocmai ce-am gătat dovleacul
Curăţat de miez să fie,
felinar... pe prispă-afară!

ALBUMUL

Am adunat cuvinte nerostite
De la amici rămaşi fideli din şcoală
Într-un album, crâmpeiele de viaţă
Au redeschis cutia mea poştală...

De pe târâmul falselor iluzii
Trag în pustiu şiraguri de gondole,
Stihii de vânt ca-ntr-un taifun lăuntric
M-au învrăjbit cu vorbele frivole

Copilăreşti, în spaţiul ce altminteri
E câmp arid, cu ţepi pe sub cămeşi,
Înruşinat să nu mai vadă nimeni
Oaza de gând c-a înrodit măceşi

Am adunat cuvintele-n buchete
De amintiri să le păstrez ca gir,
Spre-a mistuii stihiile-mi din suflet
Într-un album... cu iz de trandafir!

TELEGARUL

Adeseori mai ies aşa, pe stradă,
Să simt în nas respirul cald al verii,
Din toc să rup un ropot de puzderii,
Scântei de zvon ca lumea să mă vadă;

Amicii-ntoc priviri c-un iz de greaţă
Plecaţi în zori pe-aleea ce-o treziră,
Îmbrăţişându-i braţele-mi simţiră
Tristeţi mergând grăbite către piaţă;
Aş vrea să fiu un telegar de ricşă
Printre maşini să zburd spre evadare,
Să schimb din trap cotind la semafoare
Privirea lor abruptă dar, piezişă...
Căci am uitat mirosul primăverii
Şi floarea de salcâm de-odinioară
Castanii văd, sunt tunşi încât să-mi pară
Tovarăşi buni cu tropotele serii
Plăcută-mi fiind frizura lor, edilă,
Îmbrăţişându-i... braţele-mi simţiră.

AM TRECUT

Am trecut călare râul
nici pe valuri, nici pe jos,
Pe o undă am pus frâul
de pe vadul clocotos,
La picioare mi-am pus pinteni
să înţep în şale fundul
Cărăuş-fiind, de-altminteri
muntelui peste tot prundul
Rostuind sub mal la grind,
filigrane de argint;

Am trecut călare codrul
nici pe vânturi, nici pe nori,
Cât am fost fecior de lotru
haiducind la trecători
Ca un şoim zburând pe neamuri
străbătând văzduhul până,
La o măgură cu flamuri -
împietrită stând, pe-o rână
Ce vroia să-i dau conjur
ca un nor prelung şi pur;

Am trecut călare valea
cu mirosu-i de otavă,
Pe un fir de vânt cât calea
subţirică şi jilavă
Undeva pe clin la râul
de pe vadul clocotos,
Unde-am prins unda cu frâul
nici călare, nici pe jos,
Să-i dau drumul peste ape,
murgului... să se adape.

FULG DE DUH

Scăpat fiind din mâna-ţi mătăsoasă
Fiindcă-am greşit cu gura mea profană,
Fă-mă iar grâu, în holda cea mănoasă
La moară dus, să mă prefaci în mană!

- Cum poate fi greşeala făr-osândă
Să-mi stea pe ochi cernea ca o batistă
Când m-ai chemat cu vocea-ţi moale, blândă,
Şi am simţit că inima... ţi-e tristă?
Ca să-mi absolv greşeala cu-o speranţă
Cerşesc un semn, un licăr, o minune,
Fă-mă opaiţ, să tremur după cleanţă
Arzând încet, să rup ceva din mine
Şi ca un fum mirositor prin duhu-mi
Să mă strecor în aura ta, Doamne,
Undeva-n cer corola dimprejuru-mi
Să mă recearnă iar, să mă întoarne
Ca fulg de duh, făină de prescură…
Să fiu iar om, prin cuminecătură.

COLINDUL INIMII

Făurit-am pentru tine
lănţişoare aurite
Însăilând pe ele pietre
de onix şi de topaz,
La urechile-ţi ca floarea-n
cerceluşi din mărgărinte
Ţi-ai prins inima să-mi fie
iconiţă... de privaz;
C-a venit vremea cântării,
glas de turturea se-aude:

- Fii-i iubitul meu, ciorchine
de agrişă în lăptuci,
- O, vai, cât eşti de frumoasă...
aş dori să-ntreb, tu, unde-i
Pajiştea cu iarbă verde
şi livada cu meri dulci?

- Ascultă-mi glasul, iubite,
gângurit de porumbiţă
Ce te-ndeamnă să-i faci roată
ca hulubu-mpăunat,
Să mă prinzi cu mâna dreaptă
stânga să mi-o pui perniţă
Şi să-mi ciuguleşti sărutul
de pe buze-nsetoşat;
Nard, şofran şi scorţişoară
îţi voi fi, loc de stupină
Ca să-ţi potolească foamea
sânii-mi calzi cu gust de mere,
Vrednică ca o albină
voi zbura pe zorii zilei
S-aduc mir din lemn de cedru
cu polen de tei şi, miere;

- Unde-ai fost, nu te-ai mai duce...
dor de lacrimă, iubire,
Eu cu capu-n a ta poală
undeva la umbră jos,
Prin păr mâna-ţi să-mi preumble,
de blesteme să mă vindeci
Fermecat de sunt de alta
cu descântece de-ntors;
Ochii răi să nu mă vadă
şi nici eu pe ei, mi-e teamă

Atât timp cât tu zbura-vei
împrejur, dusă cu treabă,
Fiindcă-s şi-alte porumbiţe
gângurind... nu e de şagă!
Gata ochiul să-mi înşele
ce-i al tău, să fure-n grabă;

- Cât îmi eşti de drag. iubite,
voi rămâne-ntreaga noapte
Şi din snopi de crini vom face
aşternut, pernă şi pat,
Iezere din ochi să-mi sară
cu săgeţi înflăcărate
Eu, să-ţi fiu locul osândei...
tu, al nopţii condamnat!
Zid de piatră de-ar fi ceasul
între noi să ne despartă
Ca o mare de nelinişti
peste crini amorezaţi,
Farul tău, turnul de fildeş
ne va ţine laolaltă
Până-n pragul dimineţii,
împreună-mbrăţişaţi;

C-a venit vremea cântării,
glas de turturea se-aude:
- Fii-i iubitul meu, ciorchine
de agrişă în lăptuci,
- O, vai, cât eşti de frumoasă...
aş dori să-ntreb, tu, unde-i
Pajiştea cu iarbă verde
şi livada cu meri dulci?

P.S.

„Voi fi răspunzător, cititorule, dacă nu am reuşit să transform bucuria în cuvânt, cuvântul în sărut şi sărutul în lacrimă de miere, pe buzele noastre obişnuite cu gustul amar al îndoielii…!“

CUPRINS

CAII ALBI 5
TĂCERE MALIGNĂ 5
PRINTRE CICLOPI 6
NU-MI APARŢIN 8
TEASCUL 9
ZĂBALE 10
LA VÂNAT PE BANCHIZE 11
LEGAŢI CU HAM 12
VORTEX POLAR 14
RĂVAŞE NECITITE 15
SOLDURI 16
SPUNE-MI IUTE 18
ABEL FIIND 18
FII RESPONSABIL! 21
VISE PUZDERII 22
PINII CATEDRALEI 23
CIRCUMFERINŢE 25
PICUR ÎN ŞIR 27
ROBUL PORCAR 28
CU LUNA-N PAT 30
DRAGĂ GIOCONDĂ 31
DISPENSA DE PROCUR'… 32
VIERMII PĂMÂNTULUI 33
SURATE 35
PRIGOANA FĂRĂ VESTE 35
3617/ 97/ … 13 36
UN LEU FAIMOS 37
SOARE DE BRONZ 38
EVIT 39
UNDE CAZI 40
RĂMĂŞAGUL 41

PARACLISUL ÎNDOIELII 43
TÂRGUL DE GÂNDURI 45
ZĂPEZILE DE PAŞTE 46
TONURI LA OCTAVĂ 47
HRANĂ VIE 48
CRĂPĂTURI 48
‘ERDE 49
IRIŞI DE CENUŞĂ 50
FRUCTE DE CIREŞ 52
ZÂMBIND A PLOAIE 53
ORIUNDE 54
CUM AŞ PUTEA… 56
UNDELE LIN 57
LA RUSALII 59
PATRAFIRUL 60
HORA 60
STRADA 62
SCLIFOSITA 63
DIHORUL 64
OPROBIUL 66
SPRE CRUCEA POPII 67
CIFRE, SEMNE 67
SCLIPEAM A BAIŢ 68
COSIND PRIN PLOAIE 70
NĂBĂDĂIOS 72
OSÂRDIA 73
LINUŢ, LIOARĂ 74
LA CRÂŞMĂ-I SCUMP 75
HIPNOZA 76
ÎN APE 77
CU TRECEREA-MI 78
IDEOGRAMA MINŢII 80
CUPTORUL BUZELOR 81
CATHARSIS 82

JUGUL 83
MĂRŞĂLUIND 85
APELUL LA CURTE 86
DREPTATEA CAILOR 87
LACRIMI PE SÂRMA-NGHIMPATĂ 88
BREŞA 89
ORAŞUL DE STICLĂ 90
HALLOWEEN 91
ALBUMUL 92
TELEGARUL 92
AM TRECUT 93
FULG DE DUH 94
COLINDUL INIMII 95
DE ACELAŞI AUTOR: 102

DE ACELAȘI AUTOR:

- *Armonie divină*, poezii, Editura Călăuza v.b., Deva, 2010;
- *Îngerii nopţii*, poezii, Editura Prod Com SRL, Târgu-Jiu, 2010;
- *Interferenţe*, poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
- *Pasărea Paradis*, poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
- *Fulgere în oglinda sufletului*, poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
- *Lumina umbrelor*, poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014.

Autorul aduce mulţumiri:

- domnului profesor Gheorghe Firczak, deputat de Hunedoara,
- domnului colonel în rezervă Vasile Ţonea, consilier local la Primăria Deva,
- doamnei Maria Alina State, administrator la SC Avis Collection SRL,

care, prin generozitatea şi dragostea arătate faţă de literatură, au facilitat apariţia acestui volum de versuri.

Definiți ca zbor de astră
tri-unici creați anume
Vom primi număr și nume
pe o marmoră albastră;

Epitaful plin cu cifre
măsluite-n paradisuri,
Va ciopli din carne-nscrisuri
împietrite-n hieriglife

Pe un postament presemne,
spălăcit de ploi și vânturi,
Să ne șteargă dintre rânduri...
amintirile eterne!

ISBN : 978-973-1700-92-2
9 789731 700922

Dumitru Dumitrescu

Revelațiile tăcerii